

Na krídlach fantázie zákamenských žiakov

OBSAH

5.ročník

Natália Rončáková 5.A <i>Motýľ</i> (ilustrovala Zuzana Dibdiaková 8.A a Rebeka Štepančíková 5.A)	4
<i>Zobúdzanky:</i>	6
Richard Balún 5.C	
Lukáš Mrekaj 5.C (ilustrovala Diana Kurňavková 9.A)	
Vanesa Beňušová 5.C (ilustrovala Tamara Antušáková 6.A)	
Nela Plaskúrová 5.C	
Timea Florková 5.C	
Ema Sivčáková 5.C (ilustrovala Darina Srogoňová 6.C)	
Eliáš Sumihora 5.C (ilustrovala Barbora Gašperová 6.C)	
Katarína Dibdiaková 5.C	
Mária Mrekajová 5.C (ilustrovala Barbora Gašperová 6.C)	
Rút Jakubjaková 5.A <i>Veľký sen</i> (ilustrovala Adela Sivčáková 6.A)	11
Katarína Dibdiaková 5.C <i>Corona</i> (ilustrovala Klára Kocúrová 5.C)	12
Joachim Vrábek 5.A <i>Futbal</i>	13
Daniela Kubiznová 5.B <i>Užitočná prechádzka</i> (ilustrovala Rebeka Florková 5.B)	14
Matej Jendrášik 5.D <i>Naša družinovka</i> (ilustroval Juraj Demčák 6.A)	15
Lukáš Šimjak 5.A <i>Škola</i>	16
Joachim Koleň 5.B <i>Mama nesmie byť unavená</i> (ilustrovala Lucia Bolibruchová 6.C)	17
Sára Buknová 5. B <i>Plaváreň</i> (ilustrovala Lea Bystričanová 5.B)	18
Jozef Gruchala 5.B <i>Minecraft</i> (ilustroval Richard Florek 5.B)	20
Marianna Buknová 5.B <i>Deň s hasičmi a políciou</i> (ilustrovala Rebeka Sivčáková 5.B)	22
Timea Grofčíková 5.C <i>Vianočný stromček</i> (ilustrovala Zdenka Buknová 9.B)	24
Katarína Beťáková 5.D <i>Školská</i> (ilustroval Vladimír Laššák 8.B a Dominika Gonšorová 7.B)	25
6.ročník	
Tamara Antušáková 6.A <i>Iskričky</i>	26
Aneta Matušáková 6.C <i>Naša dedina</i> (ilustrovala Michaela Mlichová 8.C)	28
Jakub Grofčík 6.C <i>Peši do Veličnej</i>	29

Klára Vrábl'ová 6.C <i>Žabka</i>	30
Adela Sivčáková 6.A <i>Návšteva</i>	31
Tobias Briš 6.C <i>Pravek</i>	32
Sára Jakubjaková 6.A <i>Trójska vojna</i> (ilustrovala Nina Murínová 6.A)	34
Viktória Grnáčová 6.A , Sára Jakubjaková 6.A <i>Vírus</i> (ilustroval Karol Fedor 6.A)	36
Lucia Bolibruchová 6.C <i>Denník najväčšieho chúd'atka</i>	37
Kvetoslava Chudobová 6.B <i>Slová</i> (ilustrovala Michaela Mlichová 8.C)	39
7.ročník	
Katarína Belicajová 7.D <i>Jeseň</i> (ilustrovala Ester Kubiznová 9.B)	40
Veronika Brišáková 7.C <i>Zlý duch hladiny</i>	41
Viktória Paľová 7.D <i>Jar</i> (ilustrovala Barbora Gašperová 6.C, Nina Večerková 8.A, Zdenka Vojtasová 8.B, Katarína Beťáková 5.D)	42
Tomáš Grofčík 7.D <i>Skautský tábor</i>	43
Sarah Janigová 7.A <i>Sen o mieri</i> (ilustrovala Erika Paláriková 7.A)	45
Timea Revajová 7.C <i>Čaro bielych kaplniek</i> (ilustrovala Diana Kurňavková 9.A)	46
8.ročník	
Milan Vojtaššák 8.B <i>Drobné radosti</i> (ilustrovala Ema Buláková 6.C)	47
Sofia Kurňavková 8.B <i>Kopija osudu</i>	49
Nikola Gonšorová 8.B <i>More lásky</i>	
Simona Póčíková 8.B <i>Naplnená láska</i>	50
Erika Vojtaššáková 8.B <i>Láska mojimi očami</i> (ilustroval Milan Vojtaššák 8.B)	
Sofia Kurňavková 8.B <i>Mimo hniezda?, Ja viem, Pane, Debnička</i> (ilustrovala Sára Jakubjaková 6.A)	51
9.ročník	
Petra Kojdová 9.B <i>Óda na posteľ</i> (ilustrovala Michaela Mlichová 8.C)	56
Veronika Kolečová 9.B a Tomáš Smolár 9.B <i>Ódy</i> (ilustrovali Simona Póčíková, Tobias Večerek, Juraj Florek 8.B)	57
Vanesa Večerková 9.B <i>Óda na posteľ a spánok, Škola je...</i> (ilustrovala Vilma Večerková 7.D, Sára Večerková 6.B)	58
Žiaci 9.ročníka <i>Etiketa</i>	59

Motýľ

Kde bolo, tam bolo, žilo jedno dievčatko menom Vierka. Jedného pekného rána sa Vierka išla poprechádzať. Zrazu zbadala húsenicu, ktorá sedela na liste. Vierke sa húsenica veľmi zapáčila a tak odtrhla list, na ktorom sedela a odniesla si ju domov.

„Mami,“ volala na mamu, „môžem si nechať túto húsenicu?“

„Samozrejme, že si ju môžeš nechať, ale musíš sa o ňu dobre starať, aby mala vždy čo jesť a piť.“

Vierka sa potešila. Spravila pre svoju novú kamarátku príbytok v záhrade. Celé dni ju pozorovala.

Jedného rána sa Vierka vybrala za húseničkou, ale po húseničke ani stopy. Vierka si myslela, že sa jej húsenička skryla, ale nenašla ju. Bola veľmi smutná. Myslela si, že sa húsenička už nikdy nevráti. Vierka si sadla na trávku a plakala.

Zrazu sa pred ňou zjavil najkrajší motýľ na svete a pristal jej na dlani. Mal nádherné krídla, ktorými ju jemne ovieval. Sláva! Húsenička neodišla, premenila sa na nádherného pestrofarebného motýľa, ktorý jej robil spoločnosť ešte veľa dní.

Natália Rončáková 5.A
Ilustrovala Zuzana Dibdiaková 8.A

Ilustrovala Rebeka Štepančíková 5.A

ZOBÚDZANKY

*Vstávaj, anjeliček,
svitol nový dniček.
Vonku slnko svieti,
čakajú ťa deti.*

*Škola ťa už volá zas,
vstávaj, abys' prišiel včas
Pod' už spod tej periny,
dostaneš bozk od maminy.*

Richard Balún 5.C

*Zobud' sa, dieťaťko,
dušička radostná,
krásne si dievčaťko,
dušička krásna.*

*Za kopcom vychádza,
slniečko usmiate,
ráno už prichádza,
kvietskami posiate.*

Lukáš Mrekaj 5.C
(ilustrovala Diana Kurňavková 9.A)

*Vstávaj, dieťa krásne,
slnko je už jasné.
Otvor očka malinké,
utekaj hneď k maminke.
Maminka ťa pohladí,
ocko srandu zariadi.*

*Pomôž, dieťa, dedkovi,
hrabať seno koňovi.
Dedko za to bude rád,
že naplní celý sad.*

Vanesa Beňušová 5.C (ilustrovala Tamara Antušáková 6.A)

*Vstávaj, malé dieťaťko,
maličké si púpätko.
Dám ti sladké lízatko,
mamička príde zakrátko.*

*Skončili ti tvoje sničky,
budem ti hrať na husličky.
Poviem ti aj básničky,
čo potešia detičky.*

*Vstávaj, malé batoliatko,
už je dávno krásne ránko.
Na oblohe svieti slnko,
spinkalo si zlatulinko.
Nela Plaskúrová 5.C*

*Otvor očka, drobček môj,
chcem už vidieť úsmev tvoj.
Chcem sa s tebou zabávať,
nové veci učiť sa.*

*Krásny dňiček spolu zažijeme,
na hojdačke sa vybláznime.
Si môj maličký pokladík,
s tebou je krásny každý okamžik.*

Timea Florková 5.C

*Dobré ráno, dieťaťko,
svieti nám už slniečko.
Slniečko sa usmieva,
keď sa na nás pozerá.*

*Kohútik už kikirika,
tomu sa asi dobre nespinká.
Obláčiky nemračia sa,
keď vidia teba usmievať sa.*

Ema Sivčáková 5.C (ilustrovala Darina Srogoňová 6.C)

*Dobré ráno, dieťaťko,
vstalo už aj vtáčatko.
Slniečko už spoza hory vychádza
a svojim lúčom nás pohládza.*

*Kohútik už kikirika
aj prasiatko v chlieve kvíka.
Otvor očká, maličká,
pod', volá ťa mamička!*

***Eliáš Sumihora 5.C
(ilustrovala Barbora Gašperová 6.C)***

*Dobré ráno, miláčik,
čaká na teba dobrý koláčik.
Vstávaj, synček môj, vstávaj
a postielke zamávaj.*

*Ku koláčiku dostaneš za šálku granka,
už rozvoniava od samého ránka.*

*Granko je ten najlepší nápoj,
tak vstávaj, nezdržiavaj sa, synček môj.*

Katarína Dibdiaková 5.C

*Vstávaj, spachtoško,
moje zlatičko,
čaká ťa skvelý deň.*

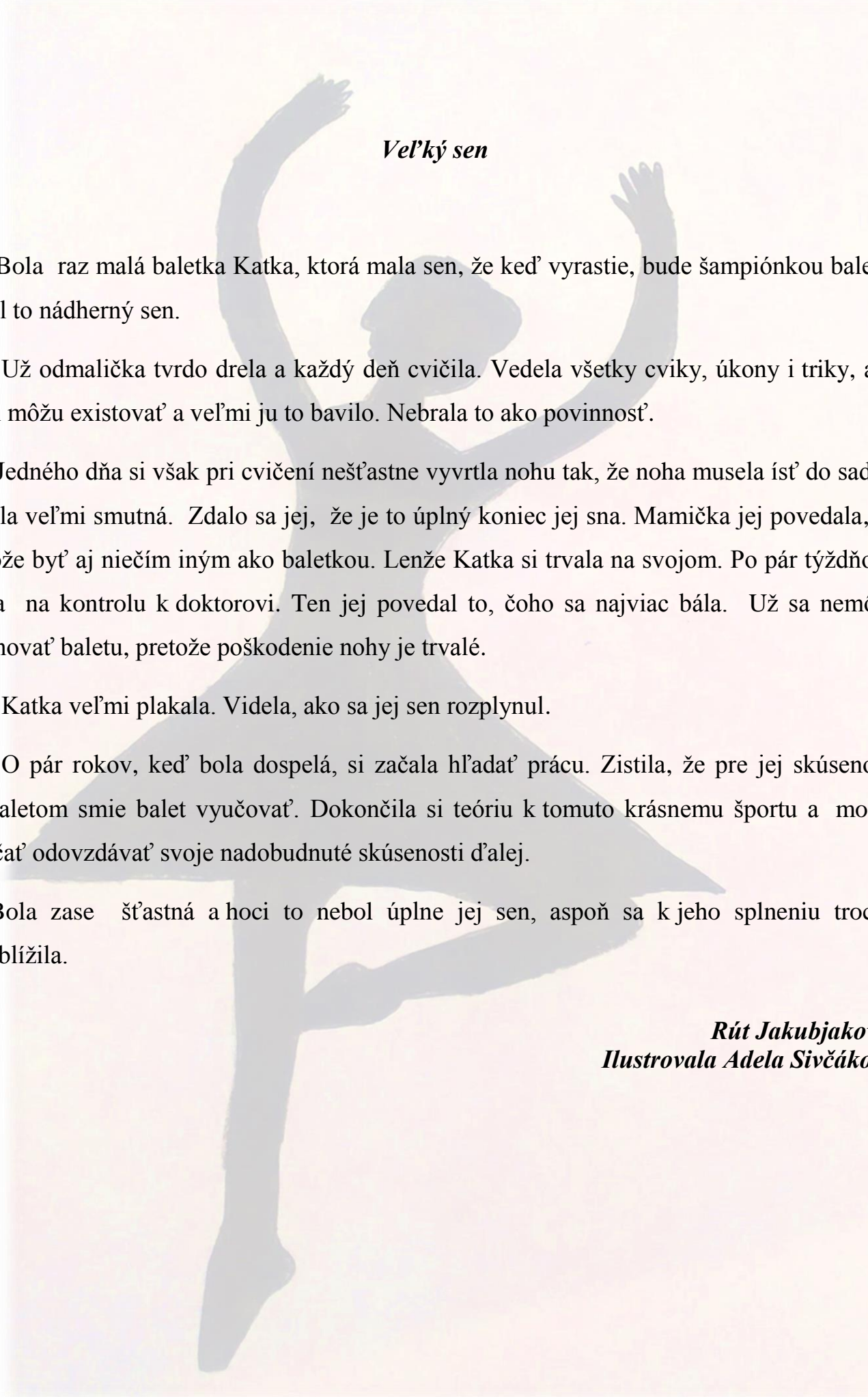
*Vstaň a ustel' si,
tak už neusínaj mi,
môj malý anjelič,
môj malý šibal.*

*Celý deň pred tebou je,
uži si ho ako v sne.
Tvoj Ježiško ťa chráni,
všetky tvoje dničky,
maličký, neusni.*

Mária Mrekajová 5.C

Ilustrovala Barbora Gašperová 6.C

Veľký sen

Bola raz malá baletka Katka, ktorá mala sen, že keď vyrastie, bude šampiónkou baletu. Bol to nádherný sen.

Už odmalička tvrdo drela a každý deň cvičila. Vedela všetky cviky, úkony i triky, aké len môžu existovať a veľmi ju to bavilo. Nebrala to ako povinnosť.

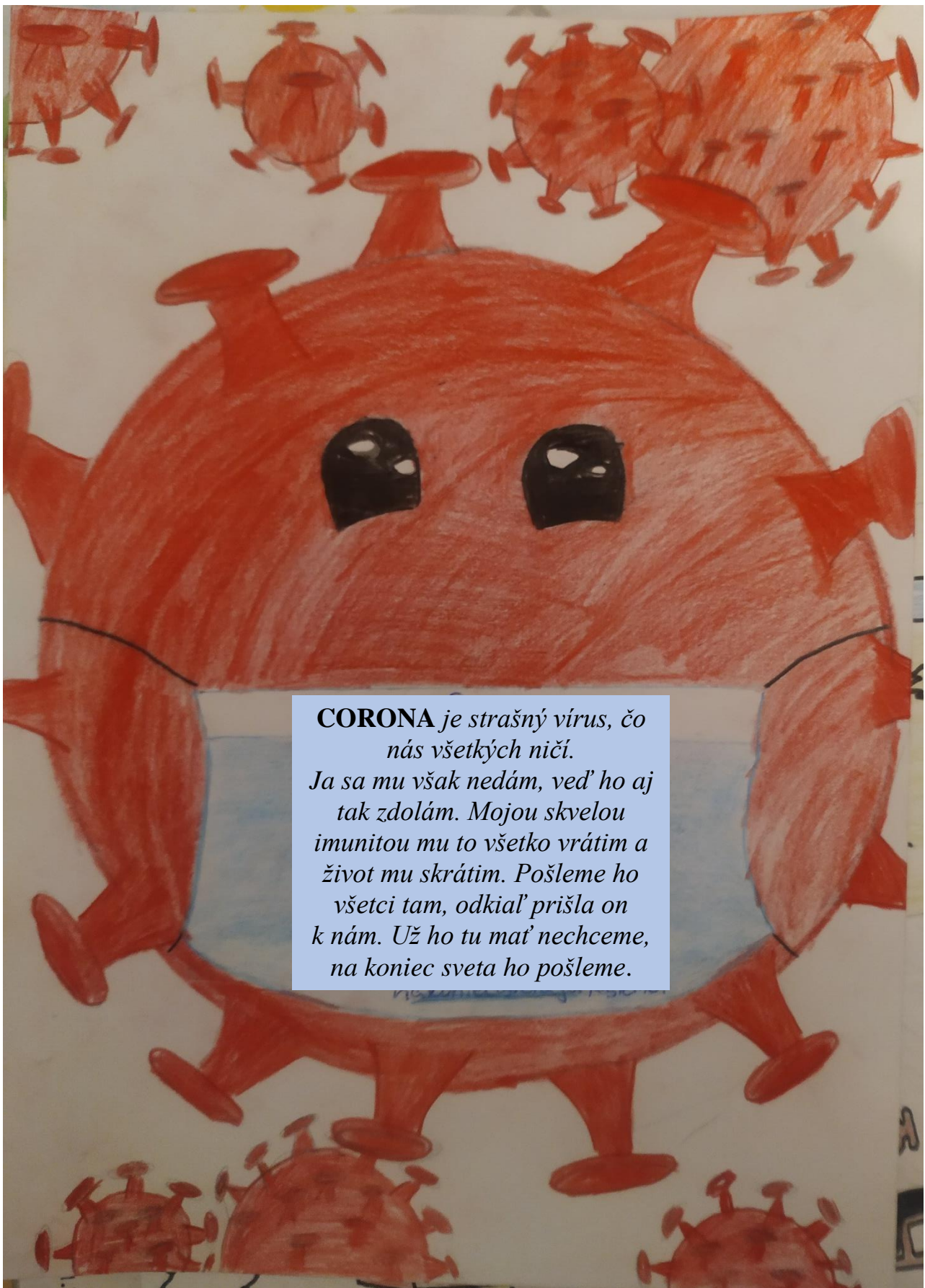
Jedného dňa si však pri cvičení nešťastne vyvrtila nohu tak, že noha musela ísť do sadry. Bola veľmi smutná. Zdalo sa jej, že je to úplný koniec jej sna. Mamička jej povedala, že môže byť aj niečím iným ako baletkou. Lenže Katka si trvala na svojom. Po pár týždňoch išla na kontrolu k doktorovi. Ten jej povedal to, čoho sa najviac bála. Už sa nemôže venovať baletu, pretože poškodenie nohy je trvalé.

Katka veľmi plakala. Videla, ako sa jej sen rozplynul.

O pár rokov, keď bola dospelá, si začala hľadať prácu. Zistila, že pre jej skúsenosti s baletom smie balet vyučovať. Dokončila si teóriu k tomuto krásnemu športu a mohla začať odovzdávať svoje nadobudnuté skúsenosti ďalej.

Bola zase šťastná a hoci to nebol úplne jej sen, aspoň sa k jeho splneniu trochu priblížila.

*Rút Jakubjaková 5.A
Ilustrovala Adela Sivčáková 6.A*

CORONA je strašný vírus, čo nás všetkých ničí.

Ja sa mu však nedám, veď ho aj tak zdolám. Mojou skvelou imunitou mu to všetko vrátim a život mu skrátim. Pošleme ho všetci tam, odkiaľ prišla on k nám. Už ho tu mať nechceme, na koniec sveta ho pošleme.

*Katarína Dibdiaková 5.C
Ilustrovala Klára Kocúrová 5.C*

Futbal

Ume sa mi často stava,
že mi lopta na moju pristáva.
Potom príde sklamanie,
je to sen či ustávanie?

Lop, šup, kráľaká,
po škole sa futbal hrá.

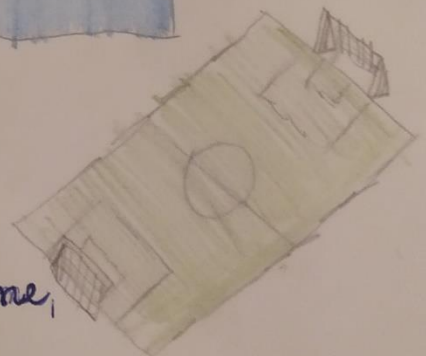
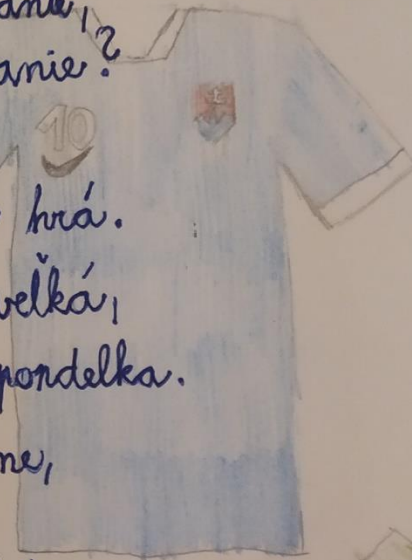
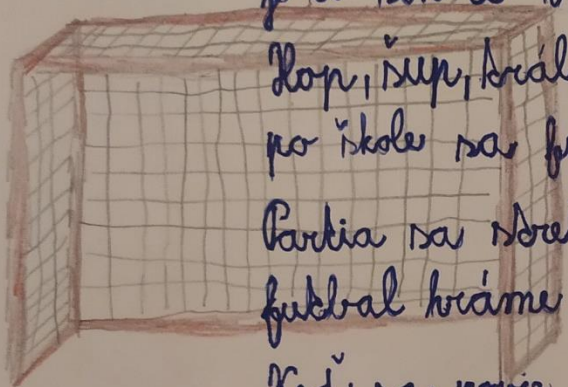
Partia sa dobre veľká,
futbal hráme od pondelka.

Keď sa porie hráme,
kopačky sú naše,
a sa loptou uškáme.

Čoľky len tak lietajú,
brankári sa hnevajú.

Vždy sa veľmi radujeme,
keď z ihriska odídeme.

Športujem ja veľmi rád,
lopta je môj kamarát.

UŽITOČNÁ PRECHÁDZKA

Jedného dňa sme sa vybrali na prechádzku zbierať odpadky.

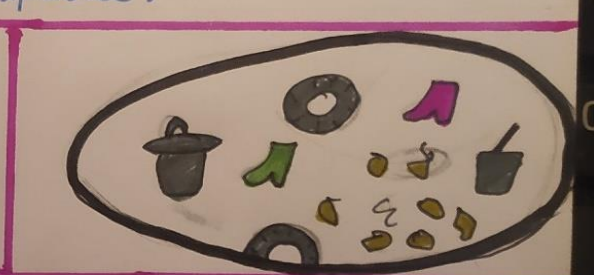
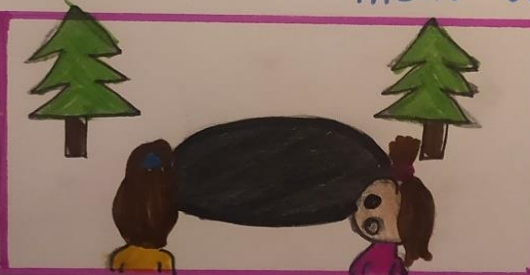
Po krátkej ceste sme zazreli plno plechoviek a iných vecí.

O kúsok ďalej bola fľaša z vína a pneumatika.

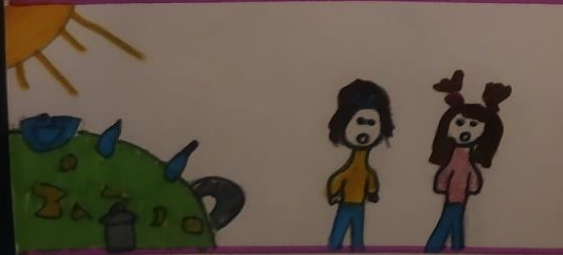
Ľašli sme do lesa a uvideli plno igelitových vreciek a vedro.

Onedlho sme uvideli jamu a vnej: hrnce, motory, sklo, topánky a veľa iného odpadu.

Hned' blízko bola kopa a z vnútra sme vyhrabali najmä: plastové fľaše, tetrapaky, umývadlo a sáčky.

Išli sme ďalej okolo **stromu**, ktorý bol obhadzaný odpadkami nábytkom a tetrapakom.

Vyšli sme z lesa na lúku a hned' za rohom pri veľkom listnatom strome boli kontajnery na odpadky.

Vybierali sme veľmi veľa vrec a boli sme smutne, ako veľmi je naša planéta znečistená.

Naša družinovka

Bolo krásne nedeľné poobedie a my sme sa s našou družinou Kliňanské levy vybrali na družinovku. Každý z nás si zobral veci na opekačku.

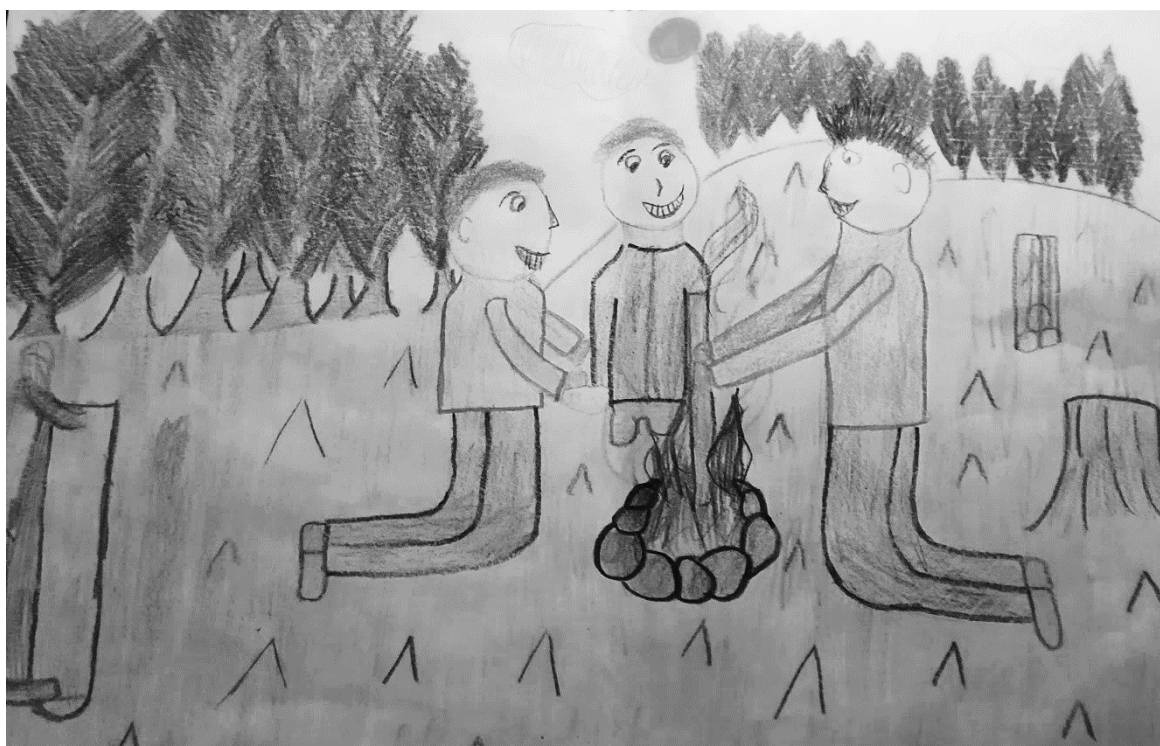
Prišli sme na naše tajné miesto. Všetci sme si rozložili veci. Ja s mojím kamarátom Jakubom sme sa išli pozrieť do lesa, kde by sa dal postaviť bunker. Kým sme hľadali, Matúš, náš vodca, zakladal oheň. Martin aj so svojím bratom sedeli vedľa na pni a Martin sa hral na mobile. Jeho brat sa neustále napchával cukríkmi.

Matúšovi sa oheň akosi nedarilo založiť, tak som prišiel napokon ja, chytil som zápalku a ... BUM! Chvíľu bolo ticho a potom som sa otočil ku kamarátom. Z mojich vlasov a obočia sa ešte dymilo. Oškvarilo mi ich. Netušil som, čo to spôsobilo...No z prekvapenia ma prebral hurónsky smiech. Dôležité ale je, že oheň horel.

Ešte predtým, ako sme založili oheň, Damián, zvaný Bobor, nám vyrezal z dreva palice na opekanie. Konečne sme mohli opekať. Keď som mal upečený špekáčik, položil som ho na jeden peň, ktorý slúžil ako lopárik. Vytiahol som kečup, horčicu, chlieb, nožik a išlo sa jesť. Mňam.

Dojedli sme, zahasili oheň a spokojní sme sa vracali domov. Bol to super zážitok aj napriek menšej nehode. Dúfam, že si to ešte niekedy zopakujeme.

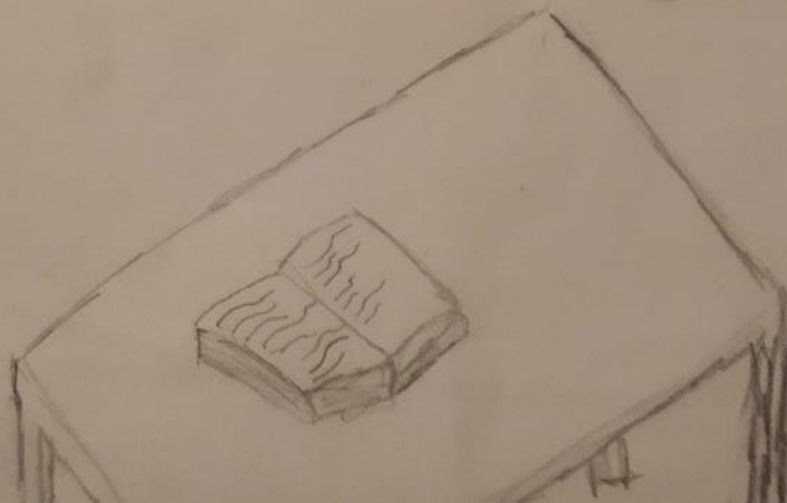
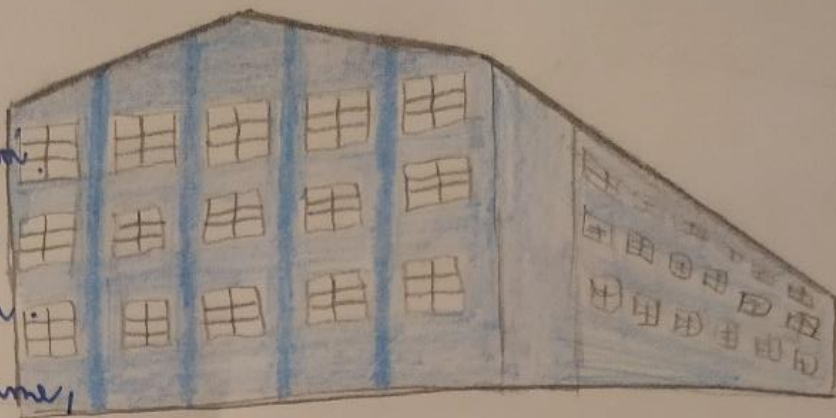
Nesmieme však zabudnúť na suchý papier a kvalitné zápalky.

Matej Jendrášik 5.D
Ilustroval Juraj Demčák 6.A

SKOLA

Naším druhým domomom je škola,
hovorí nás riadkov na vyučovanie volá.
Musíme si kľíňovať naše hlavičky,
na literatúre sa naučíme básničky.
Na matematike si príklady počítame,
na angličtine si veľky prekladáme
a učíme sa slovička nerušíme.
Pre dejepis je hlavná história,
prírodou, zvieratkami i človekom sa radí biológia
a mapu, glóbus či atlas povíjame na predmete geografia.
Informatika, tá sa počítačov sýka
a technika prácu na hodine ponúka.
Uj výchovám sa musíme venovať,
veľdobre je na telesnej športovať.
Na náboženstve sa duchovne vdelovať,
na výtvarnej svoje nápady na výkres vzešovať.
A hudobnú výchovu naším spevom sprevádzati
a popritom hlasivky kľíňovať.
Hovorí sa, že opakovanie je matka múdrosti,
taka sa učíme a naučíme vedomosti.

Mama nesmie byť unavená

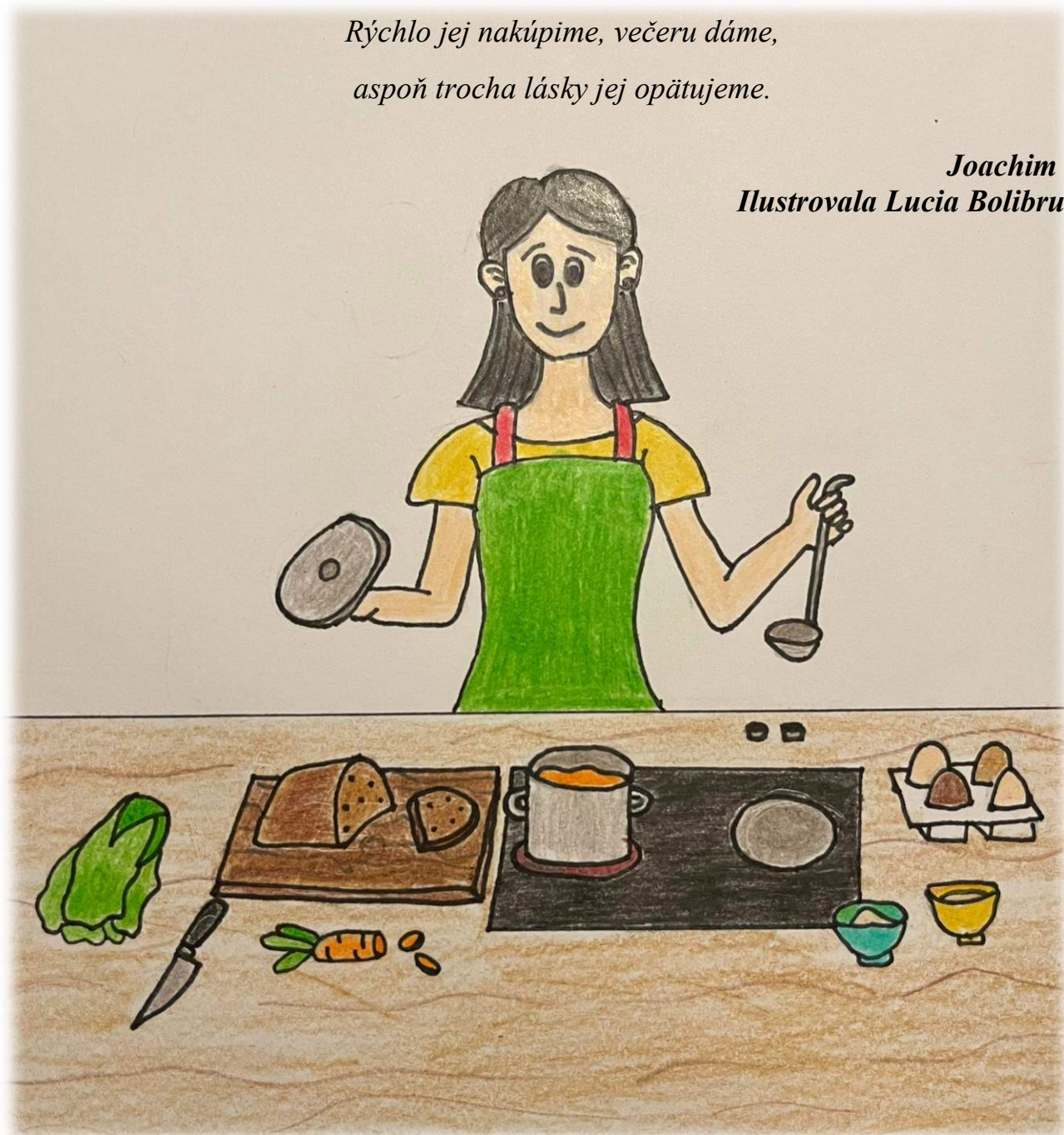
*Mama nesmie unavená nikdy byť,
musí obetovať sa a pre rodinu žiť.*

*Od rána je v práci do večera,
nakúpi a doma - skvelá večera.*

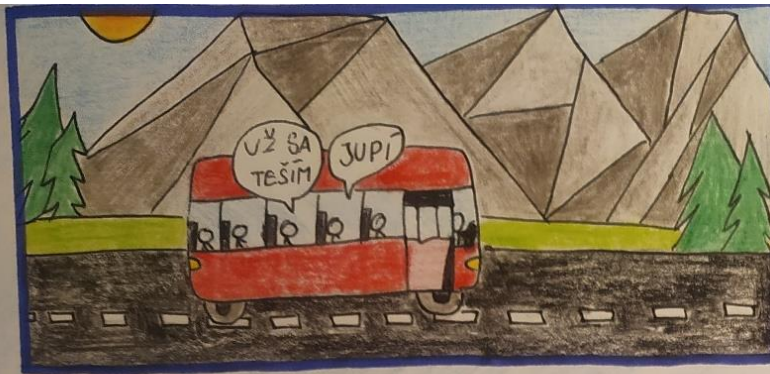
*Mama unavená nesmie byť,
obetovať sa a pre nás žiť.*

*Rýchlo jej nakúpime, večeru dáme,
aspoň trocha lásky jej opätujeme.*

Joachim Koleň 5.B
Ilustrovala Lucia Bolibruchová 6.C

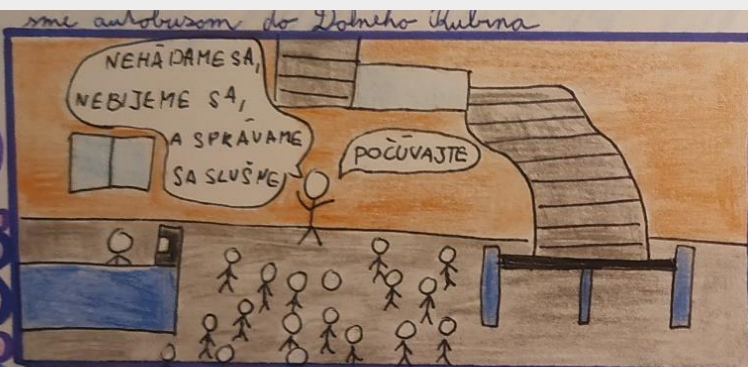
PLAVÁREŇ

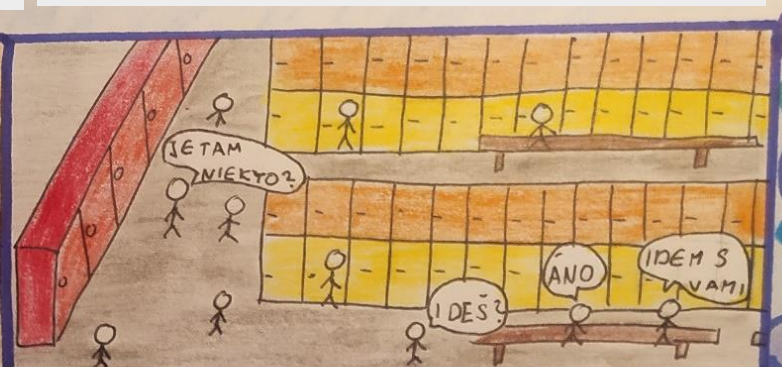
V JEDNO KRÁSNE SLNEČNÉ RÁNO SME SA VYBRALI SO SPOLUŽIAKMI NA PLAVÁREŇ DO DOLNÉHO KUBÍNA. CESTOVALI SME AUTOBUSOM.

PO PRÍCHODE SME NATEŠENE VBEHLI DO DVERÍ PLAVÁRENE.

VNÚTRI NÁM PLAVČÍK VYSVETĽOVAL PRAVIDLÁ.

NAŠLI SME SI SKRINKY A PREZLIEKLI SA DO PLAVIEK.

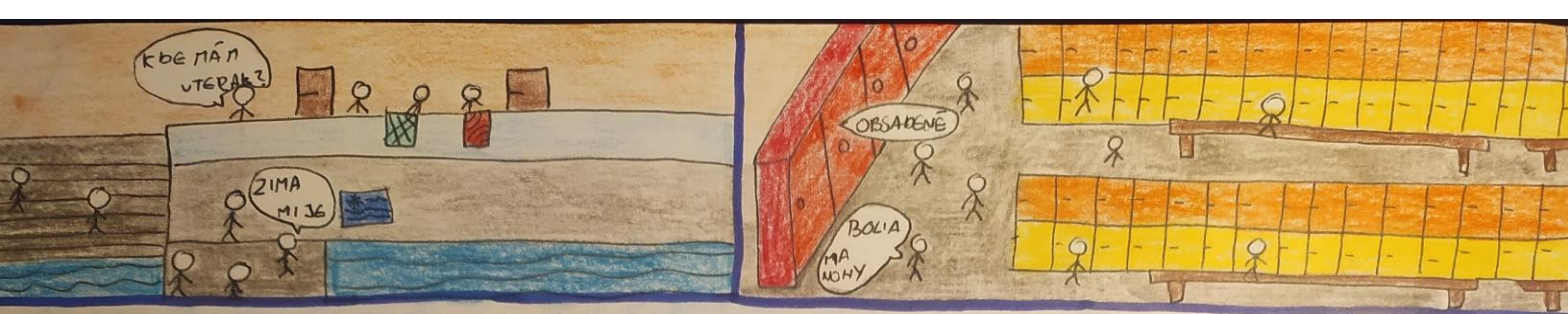
POTOM NÁS PLAVČÍK ZAVIEDOL K STUDENÉMU BAZÉNU. TAM SME SA PORIADNE OTUŽILI.

O CHVÍĽU SME SA OCITLI VO VEĽKOM BAZÉNE, KDE NÁS UČIL PLAVČÍK POTÁPAŤ SA A PLÁVAŤ.

A NAKONIEC PRIŠLI NA RAD VYSNÍVANÉ TOBOGÁNY. BOL TAM PORIADNY RAD.

KEĎ SME SA PORIADNE VYBLÁZNILI, ZOBRALI SME SI UTERÁKY A VYBRALI SA DO ŠATNÍ. NA VEĽKÉ PREKVAPENIE NIEKTORÝCH SPOLUŽIAKOV ICH UTERÁKY DOSTALI NOHY A ZDRHLI...

VONKU NÁS UŽ ČAKAL AUTOBUS. UNAVENÍ SME NASTÚPILI A POTOM UŽ LEN ODDYCHOVALI.

KEĎ SME PRIŠLI DO ZÁKAMENNÉHO, VYSTÚPILI SME NA ZASTÁVKE A ROZPRČHLI SA DOMOV.

počúvali aj pesničky.

*Sára Buknová 5.B
Ilustrovala Lea Bystričanová 5.B*

RICHARD

i de me hrati MI NECRAFI

ANZOZEJ

F5

RICHARD

Najzazp

DAUZ

NIC MOE JA SOM NASIEL DIA MATEKI

JOZEF

JOZEF

NIC MOE JA SOM NASIEL DIA MATEKI

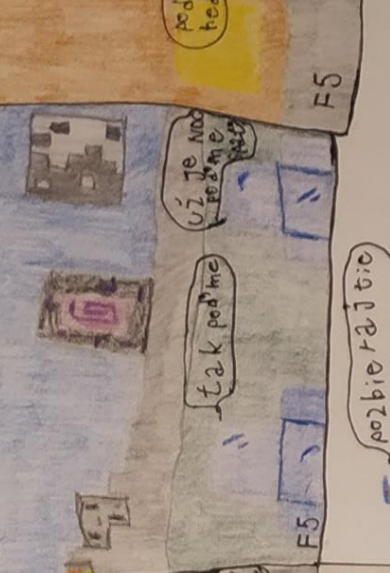
CO ROBIS TAK DRAH NA TOM DOME

RICHARD

Vy kop teh obsidizh

chvilka to budem

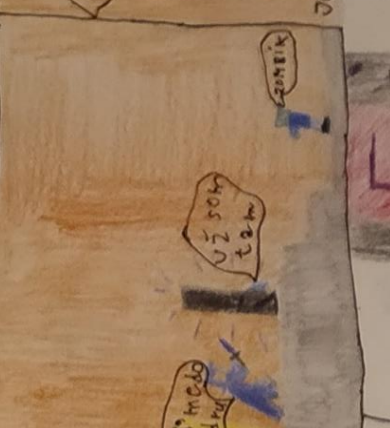
F5

Tak podme

Uz je noc

pod moudro tedny

F5

JOZEF

Uz som tam

zambik

DOZOR, DOZOR

NO BEJ

RICHARD

Ripkoj se stavaj

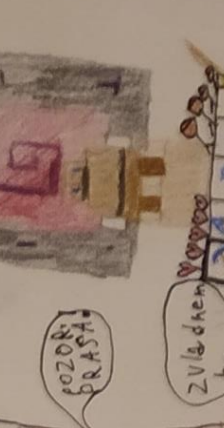
nekecaj

JOZEF

pozbie raj tie tycky

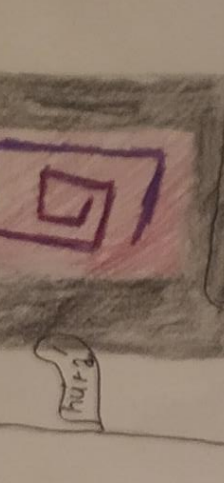
dobre

RICHARD

ZVLADRAH

POZOR PRASHA

JOZEF

Uz som tam

hura

POZOR NEDEJE DOMOV

F5

Uz som tam

VE LOREX

Uz som tam

F5

Uz skabem

MAJESTROU TO

UNDER DRAGON

F5

co si ta ka

ono to let

amblyan

vytrej ta dom hro

RICHARD

Uz vprabam

stvor tie ozi

stavam

stavaj cestu k drakovi

JOZEF

Bez
kří

ZE SA M

FUJ SUSEP

ideme

JJE TO

KONČME

LOBBING

ale ne

Společně

POČKA J IMB

LETÍME

Historie

Učeme
v BRP

Hod, let
de

Há, die m

VE IDEM

Přete, a všichni

Pod, domov

NOVILÁ, dom

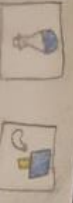
POKROČOVAT V HRE

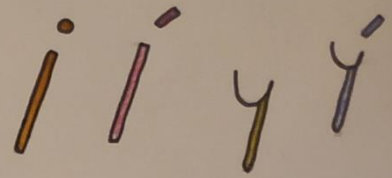
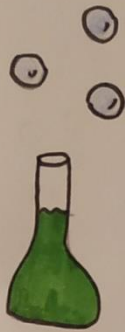
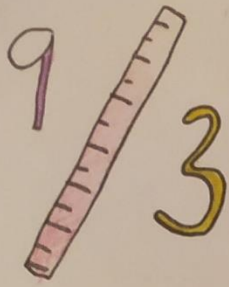
NASTAVENIA

TRHOVIŠKO

VLOŽIT A OBRÁT

MINECRAFT
Jozef Gruchala 5.B
Richard Florek 5.B

ŠKOLSKÝ

**Deň s hasičmi a
políciou**

Marianna Buknová 5.B
Ilustrovala Rebeka Sivčáková 5.B

Vianočný stromček

V jedno zimné zasnežené ráno sme sa s ockom vybrali hľadať do lesa vianočný stromček, ktorý by bol vhodný do našej malej obývačky. Bolo to tesne pred Štedrým dňom..

Všade bolo veľa snehu a ešte fúkal veľmi silný vietor. Zobrali sme si sane a vykročili sme cestou do lesa. Zrazu ocko zvolal: „Aha! Pozri, čo tam je!“ Keď som prišla bližšie, zbadala som mláďa srnky. Bolo veľmi vystrašené a asi v tej fujavici zablúdilo. Chcela som ho pohladkať, ale vedela som, že to nesmiem urobiť, lebo by sa jeho mama srnka nevrátila. Ocko povedal: „Podme ďalej za kríky a uvidíme.“ Pokračovali sme po lesnej ceste. Keď sme sa obzreli, videli sme, ako k nemu prišla jeho mama srna. Vedela som, že mláďa je v bezpečí aj ja som rada, že som pri ockovi. O malú chvíľu sme zbadali malý stromček obsypaný snehom. Zavolala som: „Ocko! Ocko! Takýto stromček sa mi páči, podme si ho vziať!“ Ocko si ho obzerá, chodí okolo neho a po chvíli vraví: „Dobre, to je presne to, čo potrebujeme. Ani by sa nám doma väčší nezmestil.“ Priviazali sme ho na sánky a ťahali sme ho domov.

Po namáhavej ceste snehom, keď už sme v diaľke videli domy, som navrhla: „Sadnime si na sane k stromčeku a zvezieme sa dolu kopcom.“ O malú chvíľu sme boli doma. Ako sme prichádzali, zacítili sme vôňu medovníkov, ktoré piekla moja sestra s mamou.

Stromček sme priniesli do obývačky a na druhý deň sme ho ozdobili krásnymi ozdobami a svetielkami. Keďže bol Štedrý deň, tešili sme sa pri krásnom stromčeku na večernú atmosféru, ku ktorej som sa tento rok pričínila aj ja.

Timea Grofčíková 5.C
Ilustrovala Zdenka Buknová 9.B

Školská

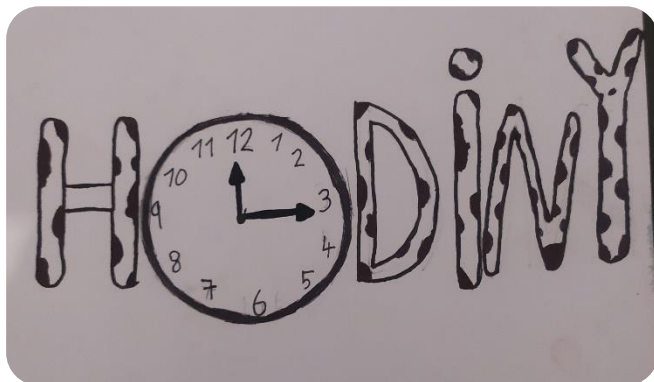
Naša pani učiteľka nás má veľmi rada,
učí nás múdrosti a dbá, aby nebola v triede zvada.

Aj ostatné učiteľky sa snažia veľmi veľa,
ved' naučiť nás toľko vecí, to je riadna veda.

Na konci roka, aby sme jednotky mali
a prázdniny si veselo užívali.

V riaditeľni zas riaditeľ sedí,
pozná nás od prvej triedy.

Je múdry a pomáha nám rád,
je to náš kamarát.

Katarína Beňáková 5.D

Ilustroval Vladimír Laššák 8.B (Hodiny) a Dominika Gonšorová 7.B

Iskričky

Bol to jeden z prázdninových piatkov, ktorý som trávila u svojich starých rodičov, keď sa rozhodli, že pôjdeme navštíviť môjho uja a ich syna na východ Slovenska.

„Starký, ako dlho trvá cesta k ujovi?“ spýtala som sa. „Približne tri hodiny,“ odpovedal. Zdalo sa mi to veľmi dlho. Vytiahla som telefón, nasadila slúchadlá a počúvala som hudbu. Starká si ma všimla. „Ty počúvaš hudbu z telefónu?“ „Áno, dokonca si môžem aj nejaké pesničky nahráť,“ odvetila som. Starká na mňa neveriacky pozrela. „Keď som bola ja malá, nič také neexistovalo.“ „A ako ste potom počúvali hudbu, keď ste cestovali dlho autom?“ spýtala som sa jej. „Takto,“ odvetila babka, stiahla mi slúchadlá z uší a pustila sa do spevu: „Na Orave dobre, na Orave zdravo!“ Všetci sme sa schuti zasmiali a pár pesničiek si aj zaspievali. „Vtedy sa tak ďaleko autom necestovalo a väčšinou ľudia chodili pešo,“ pridal sa neskôr po krátkom tichu starký, „a najmä, vtedy boli deti viac deťmi ako dnes.“ S otázkou v očiach som sa naňho zadívala. „Myslím to tak, že sme nechodili s kapucňami na očiach, s trčiacimi káblíkmi z uší a s očami zapichnutými v tých vašich mobiloch. Behali sme bosí v krátkych gatiach po lúkach a naháňali husi alebo starú loptu.“ Pri predstave malého starkého v gatiach mi nedalo sa neusmiať a tak trošku mi prišlo aj ľúto, že som to nezažila.

Prešla asi hodina a ja som sa zase započúvala do hudby v slúchadlách, keď tu zrazu starký prudko zabrzdil. Z okna som uvidela pána policajta, ktorý zastavoval aj ostatné autá. „Čo sa deje?“ spýtala som sa neisto. „Netuším,“ odvetila starká.

Odzrazu sa spoza zákruty vynoril nejaký sprievod. Na čele sprievodu kráčali ľudia oblečení v kroji a niesli rôzne staré nástroje. Za nimi šiel voz ťahaný dvoma veľkými koňmi, ktoré mali zapletenú hrivu aj chvost farebnými stužkami. Voz bol naložený senom a na ňom sedeli rozšantené deti v krojoch. Tie ich iskričky v očiach zasiahli aj moje srdce. Všade naokolo sa ozývali rôzne ľudové pesničky. „Fíha, to je nádhera!“ zvolala

som. „Vidíš, presne takto sa predtým žilo,“ povedal starý otec. „Dnes sa začínajú oslavy Dní obce,“ povedal pán policajt, keď nás zdravil na rozlúčku, „ešte len bude veselo!“

Ani sme sa nenazdali a stáli sme pred ujoovým domom. Cesta mi ubehla rýchlo aj vďaka mojim starkým, ktorí mi dali nahliadnuť do ich spomienok a ja som si uvedomila, že aj keď vtedy prevládala všade naokolo chudoba a ľudia nemali to, čo máme teraz my, predsa mali niečo, čo mnohým z nás chýba – iskričky v očiach.

Tamara Antušáková 6.A

Naša dedina

*Mestá veľké betónové, deje sa tam niečo nové
každý deň.*

*Dediny zase malé, domčeky v nich prítúlené
k sebe tlačia sa.*

*Tu patrí aj moja rodná dedina,
krásna, ako nie je žiadna iná.*

*Máme krásne kostoly,
chodíme tu do školy.*

*Každý tu má zvykom
vlastniť dobrých psíkov.*

*Sadíme kvety a staráme sa o ne,
nech sa každý nadýcha krásy a ich vône.*

*V divých makoch mačky pradiú
a keď lovia, niečo nájdu,
na prah dverí prinesú,
pochvália sa, čoby nie,
veď ich čaká poláskanie.*

*Radi sa tu všetci máme,
dobře spolu nažívame.
Nezhody a prieky riešime už celé veky
susedskými návštevami
a koláčmi s polevami.*

**Aneta Matušáková 6.A
Ilustrovala Michaela Mlichová 8.C**

Peši do Veličnej

Jedného dňa bola v kostole vyhlásila skautská púť do Veličnej. Ihneď sme s bratom zbystrili pozornosť. Zobrali sme si prihlášky a bežali domov.

Ešte sme ani poriadne neotvorili dvere a už sme volali na rodičov: „Mami, oci, je púť do Veličnej, môžeme ísť, prosím? „A budete vládať?“ Pozreli sme sa na seba a povedali: „Jasné!“ Odovzdali sme prihlášky a išlo sa baliť. „Spacáky a karimatky máte?“ „Áno,“ odpovedali sme. „Zajtra ráno odchádzame, dobre sa vyspíte.“

A bolo to tu. Rozdelili sme sa do skupiniek kamarátov pri skautskej klubovni. Mohli sme vyraziť. Hneď v prvý deň sa stalo kopec vecí. Všetci sme dostali zelenú šnúрку. Mali sme ju dať tomu, kto nám pomôže. Mne ju dalo dievča, ktorému som dal lesné čučoriedky. Ja som ju dal svojmu novému kamarátovi zo Zázrivej. Prvú noc sme spali pri lese a kaplnke. Mali sme nočnú stráž vlajky, aby nám ju nezobrali prepadlíci. Ja s mojím kamarátom sme strážili od druhej do štvrtej ráno. Našťastie, prepad nebol, ale ráno to prišlo. Začalo sa písať na píšťalku a kričať: „Prepáááád!“ Utekali sme za prepadlíkmi cez celú lúku, ale podarilo sa nám získať vlajku naspäť. Potom sme si dali rannú rozcvičku a šlo sa ďalej.

Cesta na Kubínsku hoľu bola nekonečná. Keď sme sa tam však ocitli, bolo to úžasné. Rozhľad bol prekrásny. No bolesť nôh nie. Spadol som na zem a povedal: „Ja už nemôžem“. Prišiel však za mnou vodca a povedal mi: „To dáš“. Zdvihol ma, počkali sme na ostatných a išli sme ďalej. Najedli sme sa v ubytovni pri lese a prespali sme poslednú noc vedľa nej.

Ráno sme už zišli do dediny Veličná všetci s veľkou radosťou. Keď sme prišli na faru, mali sme guláš. Rozlúčili sme sa a nastúpili do autobusu. Tam sme dostali zákamenské šatky a cestou sme sa zastavili v Oravskej Lesnej, kde nám dali nášivku, alebo button, podľa toho, na koľkých etapovkách sme boli. Ja som dostal nášivku, lebo som bol na viacerých.

Doma sme všetko vyrozprávali rodičom. Už sa teším na ďalšiu etapovku.

Žabka

V jeden krásny prázdninový deň sme sa vybrali na rodinný výlet k vodopádom.

Čakala nás náročná cesta autom, ale stálo to za to. Vodopády boli úžasné a v ich pozadí sa tvorila krásna dúha.

Cestou späť sme sa zastavili na ujovej farme. Kým rodičia s tetou a ujom na terase pili kávu, my so sesternicou sme museli strážiť môjho mladšieho brata Andreja. Na chvíľu ma sesternica zavolala ku koňom a Andreja sme nechali na záhrade. Jazdiť na koni je niečo neskutočné a neopakovateľné. Čas plynie nejako inak... A preto sme si absolútne neuvedomili, ako dlho sme pri koňoch ostali.

Keď sme sa spamätali a rýchlo bežali do záhrady, zistili sme, že Andrej zmizol. Premohol nás veľký strach a začali sme panikáriť. „Kde by asi mohol byť?“ pýtala som sa sesternice. Keď sme ho nenašli, hneď sme utekali za rodičmi. Cez slzy sme vysvetľovali, čo sa stalo. Rodičia a ostatní príbuzní rýchlo rozdeľovali, ktorým smerom sa vyberieme.

Nezašli sme ďaleko, len na malú čistinku a tam, v strede, v jedinej mláčke sedel šťastný Andrej a veselo sa zabával na žabke, ktorú držal v rukách. Veľmi sa mu páčila. Od úľavy sme sa všetci rozosmiali. Andrej bol od tej mláčky celý mokrý. Našťastie sme mali v aute náhradné oblečenie. Obliekli sme mu ho. Rozlúčili sme sa a sadli sme si do auta.

Tentokrát sme si ale brata posadili do stredu a nespúšťali ho z očí. Sedel podozrivo pozorne a ticho, len občas sme mali pocit, akoby sa mu z vrečka ozvalo tiché kváák...

Klára Vrábľová 6.C

Návšteva

*Keď nás pápež František navštívil,
každý zvláštne spojenie s ním pocítil.
Z jeho srdca vychádzali úprimné slová,
do duše sme si ich mali schovať.*

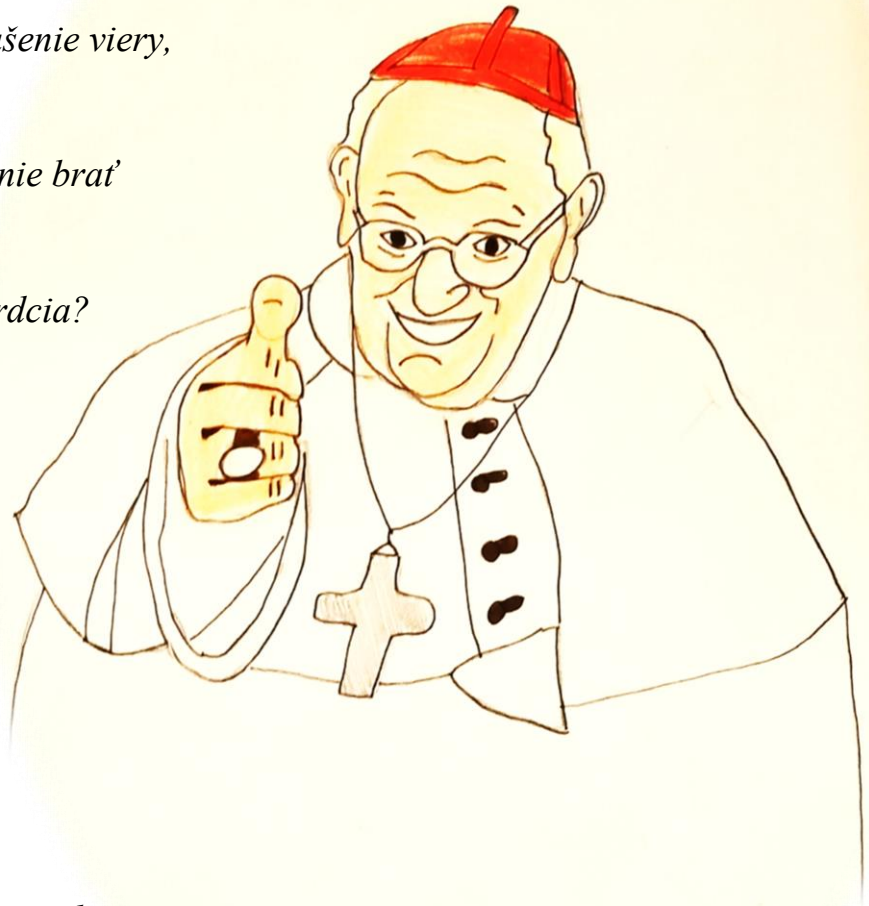
*- Kráčaním premáhate pokušenie viery,
mali by sme žiť spolu v mieri.*

*Mali by sme si z toho ponaučenie brať
a viacej zo seba dať. -*

Prijali jeho slová naše duše, srdcia?

Už nás nikto nepokúša?

*Či zahráli sme divadielka,
aká je naša pokora veľká...*

*Ďakujeme Ti, Svätý Otče, za to svedectvo,
ďakujeme aj za tých, ktorí predviedli svoje herectvo
a potom pokračovali v starých koľajach
a vychodených šľapajach.*

*Nás – obyčajných – si veľa naučil
a svojou pokorou oslnil.*

*Už vieme, že tá cesta nie je ľahká
a mnohých na iné chodníčky zláka,
že treba hlavu skloniť a vydržať
a v modlitbe silu nazbierať.*

Pravek

Jedného dňa, keď som šiel do pivnice nakúriť v peci, zažil som niečo mimoriadne. Z ničoho nič som zakopol, prepadol som sa pod parkety do nejakej tajomnej diery. Zrazu som sa ocitol v praveku.

Bol som vystrašený, kde to som a ako som sa tu dostal. Bolo to veľmi zlé a skoro som od strachu zahynul. Keď som neskôr zistil, že sa zrejme domov nedostanem, pripravil som sa na život v neznámom strašidelnom pravekom svete.

Po pár dňoch som si už zvykol a trocha spoznal svoje okolie. Našiel som si tu svoje obľúbené miesto, na ktorom som si postavil chatku a spával som tam. Vyrábал som si nové zbrane, ako sú napr. luk, kopija a sekerka. So svojimi terajšími vedomosťami to nebolo veľmi ťažké. Každý deň som si niečo ulovil a opiekol.

Po pár týždňoch, keď som si už myslel, že svoje okolie dobre poznám, všimol som si, že zem čudne duní, stromy sa ohýbajú a bliži sa ku mne niečo veľké. Bol to dinosaurus. Bežal som ako o život a našťastie som mu utiekol. Odvtedy som bol neustále v strehu.

Raz som sa vyštveral na najvyšší kopec a desiatky kilometrov ďalej som si všimol niečo sa lesknúť. Chcel som zistiť, čo to je, tak som sa zbalil, rozlúčil s mojou chatkou a vydal som sa na cestu.

Trvalo mi pár dní, kým som tam prišiel. Cesta bola zaujímavá. Ponaháňalo ma pár dinosaurov, takmer som spadol do rokliny, ale našťastie som prišiel živý a zdravý a dlhá cesta stála za to, pretože tá lesknúca vec bolo teleportovacie vajce.

Rozlúčil som sa s pravekom a nastúpil som do vajca. Cesta bola rýchlejšia ako zvuk. Keď som sa ocitol doma, tak som bol o niekoľko rokov starší. Mama neverila vlastným očiam a dlho plakala. Počas tých rokov ma hľadala polícia po celom svete, ale nakoniec to vzdali. Napokon mi mama urobila obľúbené kuracie rezne so zemiakovým šalátom.

Dlho a často som rozprával svoj príbeh a málokto mu dokázal uveriť, pretože v pivnici sa žiadna diera nenašla. Preto ostane táto záhada asi nevyriešená.

Do pivnice ma už ale pre istotu nepúšťajú.

Trójska vojna

Stalo sa to v jedno štvrtkové popoludnie, keď sme sa s kamarátkou Ninou učili u nás doma dejepis. Čakala nás písomka o starovekom Grécku. Túto tému mám veľmi rada a najviac ma zaujímala Trójska vojna a príbeh o krásnej Helene.

Ako sme tak niekoľko hodín sedeli zahľbené do histórie tejto vojny, zahmlilo sa nám pred očami a vtom sa to stalo. Zvnútra knihy sa vyvalila na nás voda a my sme sa ocitli na dne mora. Pustili sme ju a rýchlo vyplávali na hladinu. Neďaleko sme zbadali pevninu a rýchlo sme k nej plávali. Chceli sme vyjsť z vody, no vtom sa pred nami z vody vynoril akýsi smiešne vyzerajúci dedo s obrovskou vidličkou v ruke. Chrapľavý m hlasom sa spýtal: „Čo hľadáte v mojom mori?“ S kamarátkou sme sa na seba začudovane pozreli a spýtali sa: „Nie si ty náhodou Poseidon, kráľ všetkých morí?“ No on sa len pyšne usmial a ako prišiel, tak odišiel.

Ničomu sme nerozumeli, bolo to veľmi zvláštne, no už nám bolo zima, tak sme rýchlo vyskočili z vody. Všade okolo nás boli ustráchaní ľudia a vojaci. Všade vládla panika. Vytiahla som z vrečka mobil, ktorý bol vodotesný, takže fungoval, no kamoška také šťastie nemala. Jeden z vojakov k nám prišiel, vytrhol nám z rúk mobily a skríkol: „Špióni, cudzinci so zvláštnou zbraňou!“ Všetci začali ešte viac panikáriť, no prišiel druhý, ktorý vyhlásil, že sme bohovia, ktorí im prišli pomôcť v boji proti Tróji. Všetci stíchli. Spýtavo sa na nás pozreli a my sme súhlasne prikývli. Čítali sme Ilias a Odysea, takže sme sa tvárili ako frajerky, pretože sme vedeli, čo robiť. Prikázali sme im priniesť plno dreva a postaviť obrovského koňa. Potom sme im povedali, aby tam vošli. Urobili tak a odviezli koňa k svojim nepriateľom. My dve sme zatiaľ čakali, čakali a čakali, až sa k nám donieslo, že Gréci vyhrali. Z vďaky si nás chceli zvoliť za vodcov, no my sme to museli odmietnuť:

„Sorry, ale my už musíme ísť.“ Vytreštili na nás oči ako na duchov a spýtali sa, čo znamená „sorry“. Prevrátili sme očami a snažili sme sa im sme im to vysvetliť.

Potom sme poslali vojakov hľadať knihu v mori. Trvalo to asi dve hodiny. Čas sme si skrátilli pozeraním tiktoku. Skoro odpadli, keď uvideli, ako sa v mobile všetko pohybuje. Museli sme im vysvetliť, čo je to mobil, ako funguje a tak ďalej.

Knihu našli, na prekvapenie všetkých, takmer nepoškodenú. Obe sme sa opäť začítali a vtom sa pred nami zase zahmlilo a my sme sa ocitli doma.

Noví priatelia nám budú chýbať aj keď nám to nikdy nikto neuverí.

No ktovie, možno to bol predsa len sen.

Sára Jakubjaková 6.A
Ilustrovala Nina Murínová 6.A

*Trasieme sa všetci strachom,
detské hádky išli bokom,
lebo prišla Corona,
nepozvaná, nechcená.*

*Rúška na tvári,
úsmev už nežiari.*

*Rúška pery nahradili,
aby sme sa nenakazili.*

*Od rodín nás oddelila,
prísne pravidlá nariadila.*

*Je to pre nás všetko neznáme,
no iné východisko nemáme,
len to všetko vydržať
a hádam ten deň raz príde,
keď sa budeme opäť bez rúšok
smiať.*

Viktória Grnáčová 6.A

**V
Í
R
U
S**

*Prepadol nás strašný vírus,
má ho celý svet.
Viete odkiaľ prišiel?
To dozviete sa hneď.*

*Prišiel až z ďalekej Číny,
prišiel len tak - bez príčiny.*

*Čína ochorela
a celá Zem zmeravela.*

*Celá Zem i my - Slováci,
doma sa učili školáci.*

Život stíchol, stíchli mestá,

na rad prišli krásne gestá,

no aj rúška, čistenie rúk,

kto nás zbaví týchto múk?

Sára Jakubjaková 6.A

Ilustroval Karol Fedor 6.A

DENNÍK

najväčšieho

chúdatka

Volám sa Daša. Toto som ja
a toto je moja mama.

Akurat odišla do
práce a ja mám celý
dom pre seba lebo musím
byť v karanténe na
COVID.

Všetci ma ľutujú - ocko,
dedko

babka,

a dokonca aj moja učiteľka.

Hneď ako mama odíde, zelenina
z raňajok ide môjmu Nufkovi.
Ahaa! Ešte som vám nepovedala
o mojom zajacovi. To je on.

Ja si otváram moje tajné zásoby.

V škole ide byť tretia hodina. A to je čas na písomku z biológie. Škodoradosťne sa usmejem a zapínam si telku. Super! Práve ide mne zakázaný seriál **OTĚCKOVIA**. O chvíľu príde mama, ale čo to vlastne odo mňa chcela?

Keď som na stole našla zoznam, musela som niečo rýchlo vymyslieť.

Jáj! To nestihnem.
Radšej sa budem tváriť,
že mi je ZLE.

o'
o' - učesať sa
o' - upratať izbu
o' - umyť riad
o' - vyniesť smeti
o' - utrieť prach
o' I ♥ U
o'

Aaaa, kde som dala tie biele kriedy. Už počujem kľúč vo dverách, ihneď pod perinu!

Priateliam, dúfam, že ma neprezoďte.

Slová

*Rada počúvam babkine teplé slová.
Zahrejú ma pri duši.
Ako je to možné?
Ani sama netuším.
Jej náruč je plná lásky,
na tvári tancujúce vrásky a veľa smiechu.*

*Keď začne rozprávať v tej krásnej reči,
v rodnom svojom nárečí
a keď sa spolu s dedkom prieči,
je v dome veselo.*

*„Kapeľus, gače a štrinfle daj dolu,
bo chodžul si celý džeň po poľu,“ babka rýchlo švitori
dedkovi rovno od dverí.
A dedko pohľadom krotkým:
„Nešem či z vogrudka kviotky.“*

*Túžim naučiť sa ich reč,
najmä keď sú bratia preč,
lebo sa mi vždy smejú,
keď od sústredenia špúlím peru.
Viem, aké dôležité sú tradície,
že je v nich kus našej histórie,
že za nich bojovali naši velikáni
a musíme v tom pokračovať aj my.*

*Najradšej mám večer,
keď už všetko stíchne,
babka od práce si vydýchne a
s dedkom si ma k sebe pritúlia.
Babka na mňa žmurkne okom:
„Dnes ti budem čítať o čom?“
a zadíva sa do diaľky.
Vtedy tuším, že v jej mysli
odvíja sa už
dej novej rozprávky.*

*„Kapeľus , gače a štrinfle daj dolu , bo chodžul si celý džeň po poľu,“ (Klobúk , nohavice
a ponožky daj dole, lebo si chodil celý deň po vonku)
„Nešem či z vogrudka kviotky.“ (Nesiem ti zo záhrady kvietky)*

Kvetoslava Chudobová 6.B
Ilustrovala Michaela Mlichová 8.C

Jeseň

Každé ročné obdobie môžeme nazvať krásnym. V zime možno nazvať krásou krajinu, ktorá pod vrstvami snehu vypadá, akoby sa v nej zastavil čas. Na jar nás vždy poteší, keď nám tvár pohladia prvé teplé slnečné lúče a pod nohami konečne cítime mäkkosť trávy. Bežať letným večerom cez rozkvitnuté sady a lúky a cítiť sa slobodne, to vždy pohladí srdce tým zvláštnym spôsobom. Keď sa však leto schýli ku koncu a dni sa pomaly skracujú, vtedy nachádza moja duša zas a znova ten krásny jesenný pokoj.

Neviem, čím to je, že si ma získala práve jeseň. Možno je to tým, že hviezdy žiaria o čosi jasnejšie alebo tým, že západy slnka sa zdajú krajšie ako po zvyšok roka. Ako je možné, že každý list má inú farbu? Maliar, ktorý jeseň navrhoval, si dal užasne záležať na detailoch. Stromy, ktorých konáre sa k sebe načahujú ako v Stvorení Adama, pomaly nechávajú opadnúť svoje husté koruny. List po liste. S každým listom spadne na zem tajomstvo, ktoré stromu povedal osamelý človek. Tichý jesenný dážď potichu zmýva zo sveta letnú pojašenosť a vracia mu pokojnú náladu. Zozbieraná úroda čaká v sýpkach na svoje využitie počas nasledujúcej dlhej zimy. Slnko je čoraz ostrejšie, už nehladí tvár svojím jemným dotykom, poriadne vyštípe líca dočervena. A keď hnedá nahradí všetky odtiene žltej, oranžovej a červenej, príroda aj ľudia, pripravení na oddych, už len čakajú, kedy sa z oblohy spustia prvé snehové vločky.

Keď niekto povie, že zažíva jeseň života, znamená to, že sa blíži ku koncu, že dospel, už nie je pochabé dieťa, našiel rovnováhu a pokoj. Ako stromy v jeseni odovzdá všetko, čo sa naučil novej zemi a ako príroda uloží sa k odpočinku. Jeseň je pre mňa vyjadrením najväčšieho pokoja.

Katarína Belicajová 7.D
Ilustrovala Ester Kubiznová 9.B

Zlý duch hladiny, zlatá rybka Daphne a zlá sestra Bibina

*V slovenskej rieke Dunaj,
najširšej v okolí,
kdesi v hĺbke na dne
sedí na tróne zlatá rybka Daphne.*

*Ona riadi celú riekú
od začiatku do konca,
má aj sestru, zlú Bibinu,
ktorá na ňu žiarlila.*

*Bibina intrigy v hlave točí,
ako sestru z trónu zhodí
a zasadne na jej miesto,
bude jej slúžiť celé podvodné mesto.*

*Ako snila, tak sa stalo.
Z Daphne sa monštrum stalo.
Bibina sa iba smeje
a ona nechápe, čo sa deje.*

*„Tak, sestrička moja milá,
môj sen sa rýchlo napĺňa.
Ty sa len prizerať budeš,
vo väzení krásne zhniješ!“*

*Daphne došlo, čo sa stalo,
z jej sestry sa monštrum stalo!
Zlý duch hladiny do nej vošiel,
preto nevychádzala zo svojej skrýše.*

*Zlý duch hladiny je duša ryby,
ktorý po celý život iba zle robil.
Nuž zomrel.
Všetci sa tešili,
mysleli si, že ich duch nevidí.*

*Ale duch to videl,
naštval sa.
Dunaj pekne rozvíril,
odvtedy ho každý volá:
„To je Zlý duch hladiny!“*

*Z väzenia sa sestra díva,
čo duch s jej sestrou robí.
Chúd'a Bibina za nič nemôže,
zlý duch hladiny sa chce pomstiť.*

*Daphne nápad dostane,
začne robiť šaškáreň.
Zlý duch sa otočí,
asi mu vypadnú z jamôk oči.*

*Zrazu začne s Bibinou
triasť sa a mávať
a ona si s plutvami
a chvostíkom máva.*

*Ostatným to došlo tiež,
že radosť, hudbu, tanec, spev
nemá Zlý duch v oblúbe.*

*Všetci začnú mávať, spievať
celý Dunaj sa otriasa,
Zlý duch iba zúri, kričí,
to je ale veľká krása!*

*Nakoniec sa náš duch stratí,
pokojná je hladina,
Bibina je zase voľná
aj Daphne von z väzenia.*

*Celý Dunaj oslavuje,
ako kráľovná kraluje.
Bibina jej pomáha -
je to sestra parádna.*

Veronika Brišáková 7.C

Jar

*Zima odchádza nám,
namiesto nej prichádza jar.*

*Všetky stromy ožívajú,
púčiky na stromoch vychádzajú.*

*Včielky z úľa vyletujú
a nové kvietky navštevujú.*

*Z ďalekých krajín sa nám vtáky vracajú,
z posledných síl krídlami mávajú.*

*Do svojich hniezd vajíčka znášajú,
do jesene sa o svoje mláďatá starajú.*

*Srnky na lúkach poskakujú,
z novej paše sa radujú.*

*Medvedica mláďatá z nory vyvádza,
inštinkt jej hovorí, že jar prichádza.*

Viktória Paľová VII.D

Ilustrovala Barbora Gašperová 6.C (Vtáčik), Nina Večerková 8.A (Ďatelina), Zdenka Vojtasová 8.B (Srna), Katarína Beťáková 5.D (Medveď)

Skautský tábor

Bol skoré ráno siedmeho júla a my sme sa konečne dočkali. Ideme s bratom na skautský tábor do Liptovskej Anny, hurá!

Hodiny do obeda sa nám neskutočne vliekli, pretože zbalení sme boli už minimálne dva dni. Na obed po nás konečne prišiel autobus a my sme mohli vyraziť. Cesta ubehla rýchlo a do cieľa sme dorazili šťastlivo. Rýchlym, svižným krokom sme kráčali do tábora. Hneď sme sa vybalili a už sme boli vtiahnutí do programu tábora.

Ráno nás zobudila píšťalka, ktorá hlásila budíček a rozcvičku. Nasledovali raňajky, ktoré nám dodali energiu na nasledujúci program. Chalani chodili na káricku po vodu, kým ostatní hrali hry. Potom nás čakal obed, po ňom oddych, ktorý vlastne nebol celkom oddychom, lebo pozostával z upratovania podsád, za ktoré sme potom dostali body. Bodovanie bolo pre nás celkom stresujúce, lebo sme sa báli, aby sme nemali málo bodov. No nakoniec nikto nemal menej než 5 bodov, takže skoro všetci boli spokojní. Na večeru sme sa tešili asi najviac, lebo po celodennom programe nám poriadne vytrávil. Po večeri nasledoval skautský nástup, večierka a spánok. V noci sme mali stráž pri vlajke, aby nám ju neukradli.

Počas ďalších dní sa nám program rôzne menil. V utorok sme išli na túru. Počasie sa s nami zahrávalo, lebo nám uprostred túry začalo pršať a my sme poriadne premokli. Keď sme sa vrátili, bolo treba kopať okolo podsád žliabky, ktorými stekala voda, aby nám nezaplavilo veci.

V strede týždňa sme zistili, že nám dochádza palivo, tak sme sa vybrali na výpravu do lesa. Dokonca došlo aj k prepadu tábora, ale vlajku sme statočne ubránili.

Nadišiel piatok. Bol to ten najkrajší deň, lebo od rána sa stavala sľubová vatra, ktorá sa večer slávnostne zapálila. Skauti, ktorí sa dlho pripravovali na sľub, tak hrdo povedali slová: „Sľubujem na svoju česť!“

Týždeň neskutočne rýchlo ubehol a v sobotu ráno sme sa museli pobaliť, aby nás mohli vystriedať ďalší skauti a užiť si týždeň plný zážitkov. Naobed prišiel autobus a my sme sa začali lúčiť s vodcami, ktorí tam ešte zostávali. Napokon sme sa pobrali domov.

Keď sme dorazili domov, tak sa nás rodičia pýtali, ako nám tam bolo a my celí šťastní sme kričali: „Supeer, paráda!“

No bolo nám aj smutno, pretože sme vedeli, že sa v tábore všetci stretne až v lete o rok.

Tomáš Grofčík 7.D

SEN O MIERI...

Snívam krásny sen,
ako každý deň.
Blúdím nocou, kráčam smou
o túžbu mieru pod nebom.
Snívam o dňoch pokoja
pre mňa a aj pre Teba.
Imé zbrane, než sú ranhy
Imé slová, než sú hádky.
Imé dnešky, koniec bojov
Menej slz a násadnych dnov.
Biely, čierny, krestan, gréh,
mech len počuť radosť, smiech.
Zazmie hymnus pokoja,
modlitby nás v jedno spoja.
Svet však plný slaby je,
račni tam, kde sa možné je.
Kam sa náhliš, človek Boží?
Kde sa pemeš, brat môj rodny?
Spomali krošička!
Podaj ruku, rozvi dlan,
odhod rúško, omgly,
vedí siť v mieri sme si dlúbili.

Čaro bielych kaplniek

V prostredí chránených majestátnych a bohato košatých stromov krásnej Hornej Oravy sa na vršku vypína pútnické miesto Kalvária, nazývané aj miesto pokoja a oddychu. Každoročne ju navštevuje veľké množstvo veriacich.

Každé ročné obdobie má svoje čaro. Na jar, kedy sa príroda prebúda, zdobia koruny stromov milióny malinkých kvietkov, obývané včielkami a motýlikmi.

V letné obdobie, keď hrejivé lúče slnka osvetľujú kaplnky krížovej cesty, si domáci a pútnici môžu vychutnať krásu a čaro prírody v duchu modlitieb.

Po teplých letných dňoch sa pomaly k nám vkráda čarovné obdobie jesene. Obdobie, kedy všetko vtáctvo utícha a odlieta prečkať pani Zimu do teplých krajín. Obdobie, kedy plody stromov dozrievajú, listy, ktoré sa nám sfarbujú do nekonečno nádherných farieb prírody, nám vetrik rozvíril dolu zo stromov. Je to čas ako stvorený na prechádzky pomedzi nádherné kaplnky, ktoré dodávajú pokoj našim dušiam. Tu dokáže každý zabudnúť na všetky ťažkosti, ktoré má a vnímať len všetky tie farby listov, vône plodov, zvuky vtákov, ktoré odlietajú. Deti, keď povieva silný vietor, tu šantia so šarkanmi. Rodinky tu prežívajú najkrajšie chvíle.

Príroda už pomaly utícha a chystá sa na dlhý studený spánok. Bielou perinou prikryla kaplnky.

Timea Revajová 7.C
Ilustrovala Diana Kurňavková 9.A

Drobné radosti

Mám rád svojich starkých Martina a Agnešu. Mám len ich, pretože starých rodičov z otcovej strany som nepoznal, zomreli predtým, ako som sa narodil.

Dedo Martin je veľmi pracovitý, neustále behá hore-dole v montérkach. Sedieť som ho videl hádam len v kostole. Napriek tomu, že minulý rok oslávil sedemdesiatku, behá po strechách a lešeniach ako kamzík. Môj tatko sa neraz smeje, že by ho nedobehol, ani keby mu bežal oproti. Tajne ho upodozrievam, že za to môže mlieko od ich kozy Rozy, ktoré každé ráno vypije celý liter ešte teplé hneď po podojení.

Dedko vie urobiť všetko. S veľkým obdivom pozorujem jeho čarovné ruky, ktoré sú pokreslené množstvom čiar a plné mozol'ov a rán. Keď sa ho na niektoré opýtam, len tak ledabolo odpovie: „To som si palec včera privrel do zveráka. A tu som si trošku prešiel hobl'ovačkou, už to nebolí, prelepil som si to izolačkou.“ Je to môj hrdina, ktorému stačí na všetko izolačná páska.

Babka Agneša je zase veľmi čistotná, motká sa po celom dome s utierkou v ruke a veľmi rada diriguje deda svojimi príkazmi. Je výborná kuchárka a jej šišky s jahodovým džemom sú tie najlepšie na svete! Vždy ich pre mňa napečie obrovskú misu a dedo naoko šomre, že jemu sa neujde ani jedna, lebo sú len pre vnúčika...

Veľmi sa mi páči, ako sa spolu škriepia v goralskom nárečí, ktoré používajú ako svoju materinskú reč. „Naco mi je monka? Jo jek chčala jojka!!! Co mos f tej glovie, šrubky???” („Načo mi je múka? Ja som chcela vajíčka!!! Čo máš v tej hlave, skrutky???”) Po goralsky sa snažia rozprávať aj so mnou, pretože chcú zachovať tradíciu nášho nárečia. Aj keď po goralsky neviem rozprávať, rozumiem takmer všetkým slovám. Občas je to ale ťažké. Napríklad minule mi dedo prikázal: „Prines mi „kľajbas“. Ej, čo som sa nachodil, kým som na siedmykrát zistil, čo je to. S babkou sa šli popučiť od smiechu, keď som mu doniesol vrtačku, šrobovák, klinec, vodováhu a iné veci z kufrika. Nakoniec vysvitlo, že chcel ceruzku. Aj babka si ma doberala, keď ma poslala po „počorky“. Zásobil som ju utierkami a pančuchami všetkých farieb a veľkostí. Napokon si kľakla na kolená, zopla ruky a začala preberať prstami. „Aha“, zvolal som „veď vy chcete ruženec“. A takto si ma doberajú zakaždým, keď s nimi trávim čas.

Aj večery s nimi sú veselé. Vždy si spolu pozrieme moje obľúbené športové noviny, babkine telenovely alebo dedkove detektívky, pri ktorých hneď vie, kto je ten zlý.

Na Vianoce som sa rozhodol im kúpiť krížovkársky slovník, pretože som niekde čítal, že starší ľudia si najlepšie cibrú pamäť pri logických úlohách, doplňovačkách a krížovkách. A práve krížovky ostali vždy nevyplnené v ich obľúbených novinách a časopisoch. Keď som sa ich na to opýtal, odpovedali, že sú tam pre nich ťažké slová.

Dnes som ich navštívil po dlhšej dobe. Moje srdce poskočilo od radosti, keď som nazrel do ich okna.

Babka sklonená nad krížovkou a dedko s okuliarmi na nose a vážnou tvárou študujúci môj krížovkársky slovník. Do toho sa veselo hašterili v tom našom krásnom goralskom nárečí.

Milan Vojtaššák 8.B
Ilustrovala Ema Buláková 6.C

More lásky

*Láska je ako tá voda,
ktorá mi preteká pomedzi prsty.
Chcem plávať v tvojom mori,
v ktorom je tvoja láska.*

*Cítim tú lásku,
keď sa topím v твоjich modrých očiach.
V tvojom objatí cítim šťastie,
ktoré chcem, aby tu ostalo navždy.*

Nikola Gonšorová 8.B

Kopia osudu

*Teplota...zrýchľuje sa,
dych je čoraz plytší,
obidvaja darujeme si nebesá,
a svet je zrazu krajší.*

*Minulosť... len pomyslenie na ňu ma zabija,
ničí, marí, bije, hubí,
a tá v srdci zapichnutá kópia,
je spomienkou na nedodržané služby.*

Sofia Kurňavková 8.B

Divoká rieka

*Zvláštny prameň,
iný prúd,
nesie ma tam,
odkiaľ nepoznám kľúč.*

*Sem, v inom svete,
v zvláštnej skladbe,
kde sú jej milostné tóny
neustále premietané.*

Naplnená láska

*Sýtím ťa pevnými rukami,
držím ťa slovami.
Ty nechceš sa z nich vymaniť,
vymazať texty a ruky odstrániť.*

*Naplnil si moje dni šťastím
ako nikto iný pred tebou.
S tebou som pocítila chuť lásky,
chuť kráčať spolu cestou životnou.*

*Otvoril si mi tvoje srdce a to ja
som si ho vzala.
To isté som ti, láska, odovzdala.*

*Si môj život, mojím šťastím,
som ja šťastná už len s tebou,
a preto kúsok mojej vrúcnej lásky,
chcem ti sľúbiť, keď ti budem nevestou.*

Simona Póčíková 8.B

Láska mojimi očami

*Ó láska! To je nadšenie.
No pre zlomené srdce nie.
Láska je pocit najkrajší.
Milý ti príde najbližší*

*Nie vždy si v správne myslím.
Ale viem, v niektorých veciach sa nemýlim.
Pre mňa je láska život, nebo, mladosť,
je to Božia milosť.*

***Erika Vojtaššáková 8.B
Ilustrácie Milan Vojtaššák 8.B***

Mimo hniezda?

Pamätám si to leto. Tú farebnú lúku, ktorá moje myšlienky priviedla k optimizmu. Zapozerala som sa okolo seba – biele drevené kríže v zemi, ktoré ostávajú spomienkou na tých, ktorí opustili Zákamenné počas moru. Biele kríže so zaujímavou históriou, s tajomnými osudmi mojich predkov.

Dnes tu sedím zas a užívam si prítomnosť vložiek, ktoré mi jedna po druhej padajú na napísané slová. Niektoré mi nedovolia ani písať a roztápajú sa, rozmazávajú slová na papieri ako slzy. Už ma nevíkala tá istá lúka. Je to logické, príroda má svoj určitý kolobeh, tak ako aj ja. Už to nie sú tie isté myšlienky, ktoré sa mi prehánajú hlavou v lete pri pohľade na kríže. Tie myšlienky o tom, kde ma dovedú moje dospievajúce nohy, kým neskončím ako prach pod zemou sa na mňa nalepili ako smola a ja ich neviem vymiesť z hlavy.

Budúci rok končím základnú školu. Čo ma čaká? Nádherný život tam vonku – mimo Zákamenného, Oravy, Slovenska? Úprimne? Neviem, čo ma tam čaká a či na to budem pripravená. Vrátim sa z potuliek domov? Nevrátim? Ako Martin Kukučín, ktorý krásnu, no drsnú a chudobnú Oravu opustil a už sa nevrátil? Zostala však v jeho srdci, v jeho poviedkach, v jeho literárnych postavičkách.

Môj detský svet sa zatiaľ vtesnal do hraníc slobodnej zelenej domoviny. Len ocko, ktorý chodí za prácou do zahraničia, mi rozpráva o tom, že treba byť pripravený.

Trochu sa bojím. Trasú sa mi nohy. Mám zatiaľ pod nimi pevnú oravskú zem. Kríže stojace vedľa seba pripomínajú rodinku – moju, dôležitú pre mňa v každej chvíli môjho bytia. Spoločnosť tomuto kamennému zoskupeniu robí oltár. On je zas oporným múrom pre každú zblúdenú dušu, ktorá cintorín navštívi. Takou oporou sú aj ľudia tu – v mojej rodnej dedine.

Budú však takí súdržní a nápomocní ľudia aj inde?

„Treba byť pripravený...“

Úzkym chodníčkom – teraz v zime ešte užším – sa dostávam k bielym kaplnkám a ku kostolu na Kalvárii. Každá má svoj príbeh a v podstate každá je domovom pre postavičky

v nej. Je to tiché miesto so vzácnou atmosférou vhodné pre moje neodbytné myšlienky. Neprestali ako sneženie. Premýšľam. Táto cestička ku kostolu mi navždy bude známa. Vrytá do srdca. Tak ako bola známa aj nášmu rodákovi kňazovi a biskupovi Jánovi Vojtaššákovi.

Do kostola, do školy, k Bohu. Čo ak sa stratím? V meste, v jeho chode, v sebe, v ľuďoch. Zomriem ako on, mimo rodnej zeme? Mimo všetkého, čo tak veľmi miloval? Preč od tej vône domova, štebotania vrabcov, goralských piesní, rodiny...? Toľko otázok a žiadne odpovede.

Verím však, že budem stále stáť pod tou istou nočnou oblohou ako moji blízki. Možno v nej nájdem také isté zaľúbenie, aké v nej našiel aj Hviezdoslav. A budem hrdá na slovenčinu tak ako Hviezdoslav, ktorý jej, napriek poblúdeniam, zostal verný...jej milote, jej láske svätej...

Ach, je ich tak veľa...ľudí, na ktorých som taká hrdá...ktorí dostali Oravienku do povedomia „hviezd.“

A hoci sa bojím, neznamená to, že nikdy nevyletím z hniezda. Len kedy budem pripravená? A či vlastne niekedy...

Neviem síce, čo mi odlet z domova prinesie, ale navždy mi ostane v srdci ako hniezdo a rodisko mojich hodnôt, ľudí, ktorých ľúbim a mňa samej...

Tak čo, dospievajúce nohy, odvediete ma mimo hniezda?

Sofia Kurňavková 8.B
Ilustrovala Sára Jakubjaková 6.A

Ja viem, Pane...

Ja viem, Pane. Bodky. A viem, že aj Ty vieš. Bodky. A ďalšie bodky. A mohlo by ich byť snáď milión. A ak čakáš ale, tak žiadne nebude. Ale aj to vieš. Tak ako poznáš mňa a všetky moje tajné myšlienky.

Môžem Ťa o niečo poprosiť? Môžeš sa ma znova dotknúť? Vystriet' tvoju otcovskú dlaň a chvíľu ju tam podržať, kým ma zasa nezvedú pochybnosti o Tebe?

Prosím, pomôž mi vynoriť sa z toho oceánu plného svetských vecí a otvor mi oči. Daj, aby som už nikdy nechcela späť. Vlož mi do hlavy tichý hlások, ktorý mi našepká, čo je potrebné a čo podstatné. Daj mi silu, ktorá nebude vždy úplným štítom, ale aspoň malou bariérou pred predstavami a ideálmi tohto sveta. Daj mi aspoň malú drevenú barličku, ktorá ma naučí znova chodiť, ako keď som bola malá. Teraz však po cestách tvojho nebeského plánu. Prosím, daruj mi priateľa, ktorý mi vždy pripomenie, že som Tvoja dcéra a mám byť na to hrdá. Som dcéra Tvojej lásky – Teba samého. Prosím. Nedovoľ mojej pýche, aby ma prerástla. Nech vždy zvíťazí pokora. Daj mi zapálenie snoriť v Knihe všetkých kníh, Zákonu kresťanského života. Daj, aby som vzala odhodlanie zahodiť ten vak, plný rečí iných z pliec a pomôž mi ho naplniť láskou. A vlastne aj za nich prihadzujem kamienok do mora tejto modlitby.

Ja viem, Pane. Bodky. A viem, že aj Ty vieš. Bodky. Tak príď a naplň tú prázdnu izbu, daj jej poznanie!

Sofia Kurňavková 8.B
Ilustrovala Sára Jakubjaková 6.A

Debnička

Tento príbeh sa točí okolo jedného obyčajného dievčaťa. Toto dievča však predsa nebolo obyčajné. Síce vyrastalo v úplne normálnom prostredí, no jej svet bol iný. A ak ste hádali správne, to dievča som ja.

Ako každá rodina na svete, aj naša sa občas postretla so situáciami alebo okamihmi, ktoré jej neboli veľmi príjemné. Dá hovoriť o nejakých katastrofách akoby vytrhnutých z filmu, alebo len o obyčajných nezhodách, ktoré napísal sám život. Stále tu nejaké boli.

Výnimkou nebol ani dnešok. Z kuchyne sa ozývali hádky, ktoré vyvrcholili hlasným buchnutím dverí. Nemusela som dvakrát hádať, čo sa stalo. No aj tak vo mne prúdili obavy. Moje myšlienky sa začali stupňovať, až sa nakoniec vpila jedna do druhej. „Margaréta!“ zakričala nahnevaná mama, keď ma zbadala načúvať pri dverách. A keďže moja fantázia a predstavivosť sú silnejšie ako ja, tak som namiesto nahnevaného výkriku počula prísny pokrik : „Chod' do úkrytu, skryť sa pred dnešným svetom.“ A myslím, že v preklade táto moja vymyslená veta nebola vôbec vytrhnutá z kontextu tej reálnej.

A tak som šla do svojho vojenského úkrytu, teda pod posteľ a začala snívať svoj sen. Ešte sa poslednýkrát nadýchnem spôsobom vystrčenia hlavy spod postele – predsa len byť napučený pod posteľou (teda v mojom vojenskom úkryte) nie je dvakrát príjemné. Sklopím viečka, ruky si položím vedľa tela a poslednýkrát sa nadýchnem vzduchu, kým sa ponorím do ríše snov.

Už snívam. Kráčam dolu ulicou. Na ceste zbadám malú drevenú debničku. Zrazu začujem hlas, ktorý kričí: „Pomóc, dostaň ma odtiaľto!“ Na moje veľké prekvapenie ten hlas vychádza z debničky. Ved', skadiaľ by inak vychádzal? Predsa každý vie, že takéto zvuky môžu vychádzať len z kúzelnej lampy alebo takejto debničky. Je jasné, že ako pravého prieskumníka ma lákalo ju otvoriť. Ale čo ak.....vtedy sa moje myšlienky rozbúrili. V hlave som mala milióny scenárov. Bola som vzrušená, no zároveň som mala od debničky odstup. Bála som sa niečo spraviť, ale váhanie by mohlo celú situáciu pokaziť. Nakoniec som dospela k rozhodnutiu, že načo premýšľať? A tak som bezhlavo začala otvárať debničku. Vzrušenie. Čo v nej bude? Poklad? Zlatý prútik? Či len kúsok šťastia? Pocítila som dobrodružstvo. Nič..... V debničke nebolo nič. Nechápala som, čo sa

deje. Bola som sklamaná, že v nej nič nebolo. Prečo? Chápem, že šťastie nie je vidieť, ale keď už mám tak obrovskú fantáziu, prečo sa tam neukázalo čo i len v plyšovom mackovi?

Zmätene som otvorila oči. Utekala som k rodičom, ktorí sedeli v objatí na gauči vo vianočných pyžamách pred tlejúcim kozubom. „To som naozaj spala až tak dlho?“ pomyslela som si v duchu. Sadla som rodičom do lona a užívala si pocit bezpečia a lásky. V izbe sa bilo ticho s praskaním halúzok v kozube. V horúcom objatí som začala chápať, o čo v sne šlo.

Po pár mesiacoch sa mi tento sen sníval znovu, no debnička už nebola prázdna. Pochopila som, že, prečo bola debnička prázdna. Chýbala v nej láska, tak ako v našej rodine a aj v mojom srdci. I keď viem, že šťastie sa v snoch nahradiť dá, nikdy sa nebude dať porovnať s tým pravým šťastím. A hlas, ktorý ma z debničky žiadal o pomoc, bol hlas našich zúfalých a prázdnych srdc, ktoré túžili po šťastí a láske.

Sofia Kurňavková 8.B
Ilustrovala Sára Jakubjaková 6.A

Óda na posteľ

Moja drahá posteľ, si môj rozprávkový sen.

Lietadlo, kde ľahnúť si smiem.

Na vlnách nesieš ma len

a ja sa teším na teba každý deň.

Snívam svoj veľký sen,

kde vietor a vánok povieva

mi celý deň.

Baránky rátam a čaro hviezdnej krajiny,

vždy privádza ma medzi tvoje kvetiny,

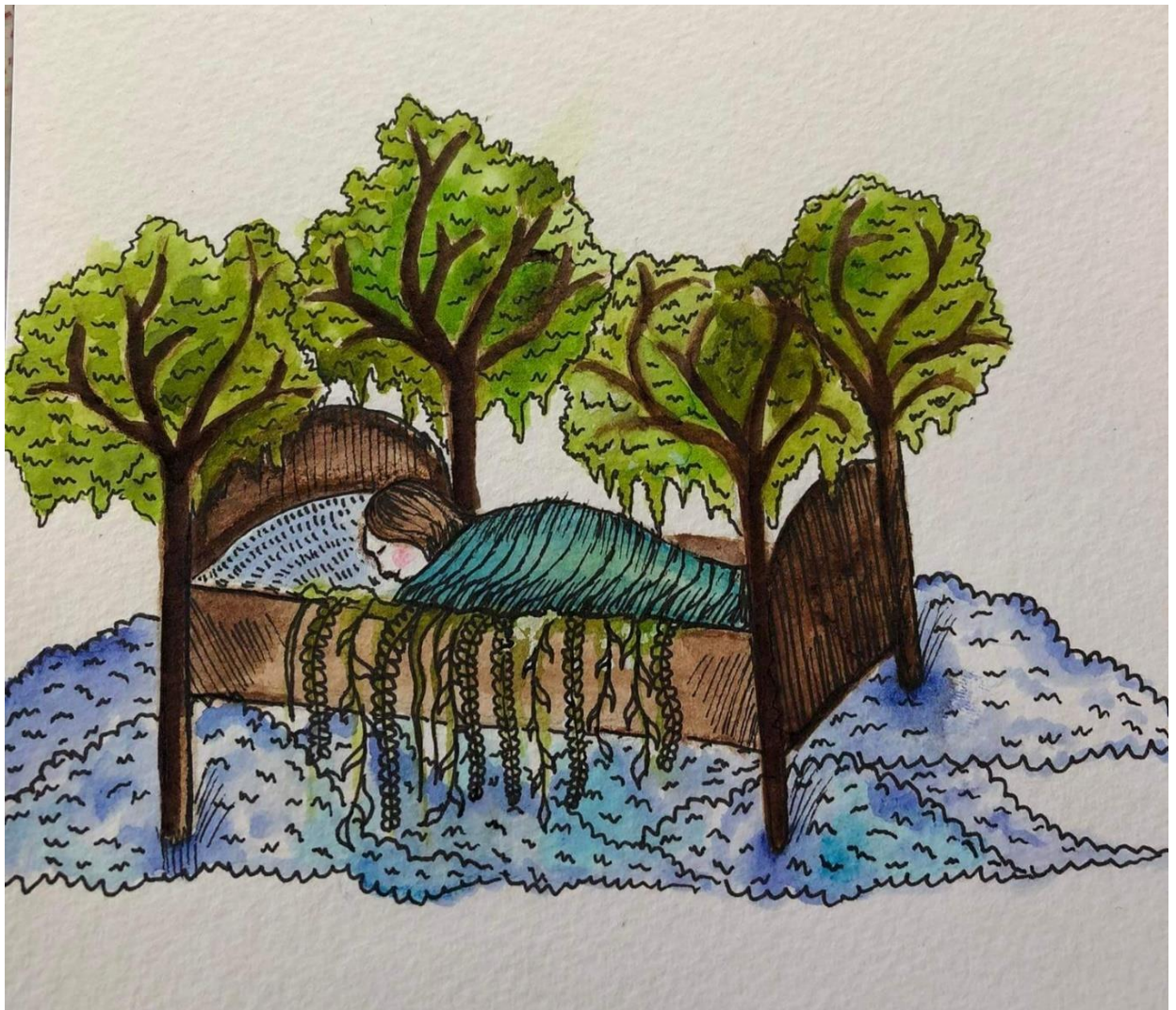
ľahučké ako páperie.

Vždy oddýchnuť mi dáš a nikdy krajšie neplynú tak čas.

Ja prebudím sa plná síl, s pocitom, že ťa tak ľahko nepustím.

Petra Kojdová 9.B

Ilustrovala Michaela Mlichová 8.A

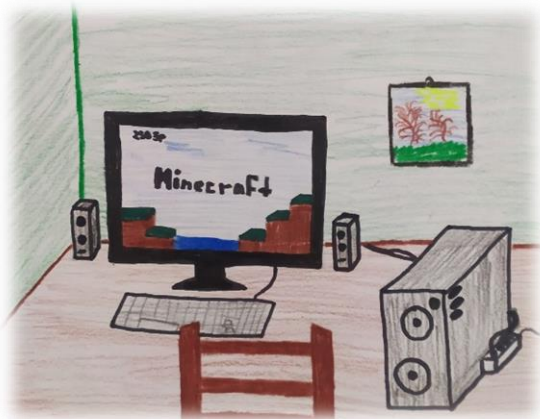

Óda na spánok

Ó, spánok môj najmilší,
s tebou čas je najkrajší.
Ó, čo ja by som bez teba robila?
Kofeínom istotne sa priotrávila.
Ó, hlava by ma z toľkej kávy bolela,
keby som ťa, spánok môj, pri sebe nemala.
Ó, ty si môj jediný záchranca,
keď ma moje telo večer zrádza.
Ó, vďaka tebe, spánok najdrahší,
život príde mi o niečo krajší.

Veronika Kolečová 9.B

Ilustrovala Simona Póčíková 8.B

Nemôžem sa sťažovať, predsa je to hra.
Výborná, prekrásna, radosťou ma naplňa.
Každý deň v úžase s úsmevom ju hrám,
ako každý pomaly ňou čas zabijam.

Som rád, že ju ešte nezmazali,
to by sme už pomaly nezvládali.
Ó, to je ale život s ňou,
prežívať každý jeden deň je jednou veľkou hrou.

Tomáš Smolár 9.B

Ilustroval Juraj Florek 8.B

Óda na počítačovú hru

Počítačová hra, to je život môj,
únik od reality začína sa každým dňom.
Ó, to je ale grafika, úžasný dizajn to má,
škoda, že som nevedel skôr, aké výhody to má.

Ilustroval Tobias Večerek 8.B

Óda na posteľ a spánok

*Ó, ty posteľ prevelebná,
vstavať s tebou veľa rokov,
to je pocta.*

*Keď sa budím, opustiť ťa nechcem,
veď ty si taká krásna,
ja snívať ďalej sny chcem.*

*Každú hodinu či minútu rozmýšľam,
kedy ťa znovu uvidím,
kedy si ľahnem a už nič neriešim.*

*Ležím na úžasnej posteli,
začínam zaspávať
a už o chvíľu budem nové
dobrodružstvo prežívať.*

*Vanesa Večerková 9.B
ilustrovala Vilma Večerková 7.D*

Škola je...

Škola je, škola je...náročná!

Každý deviatak to pozná.

Komparo, monitor, prijímačky sú stresy,

každý sa týchto slov desí.

Najviac však vety: Čím chceš byť?

Tu sa už nemáme ako a kde skryť.

Musíme si vybrať, kam bude náš život smerovať.

Kto to má vedieť?

My chceme len tak sedieť,

užívať si, blbnúť, o lásky sa strachovať

a nie o vážnych veciach rozhodovať...

*Chceme zvädzať nerovný súboj stoj čo stoj
so starou známou - s Pubertou.*

*Musíme si tým predsa prejsť všetci,
aby sme ňou mohli potom strašiť naše deti. ☺*

A keď sa všetko skončí krásne,

v srdci nastane pokoj a stres zhasne,

vybrať sa po novej ceste musíme.

Nová škola, nové tváre, nové decká.

Nové výzvy i búrky prečkať.

Už sa všetci tešíme,

čo nám život ponúkne.

*Vanesa Večerková 9.B
Ilustrovala Sára Večerková 6.B*

Etiketa

*Správať sa slušne - to je veda,
Byť vždy dokonalý – to sa nedá,
no dá sa pekne vyzeráť,
spôsobu správania si vyberať.*

*Predstaviť sa, úsmev pridať,
pravú dámu zo seba vydať.
Slušnosť káže starším vykať,
až kým ti nepovedia, že máš tykať.
Slovník slušný treba mať,
v spoločnosti – nie – škaredo rozprávať.*

*Alkohol musí byť s mierou,
nepôjdeš predsa na kolenách s dierou.*

*Kde je párty, tam je vkus,
kravatu uviazať skús.*

*Ku kravate pekné sako,
musíš vedieť, ako na to.*

*Slušný účes musíš mávať,
ako džentlmen sa správať,*

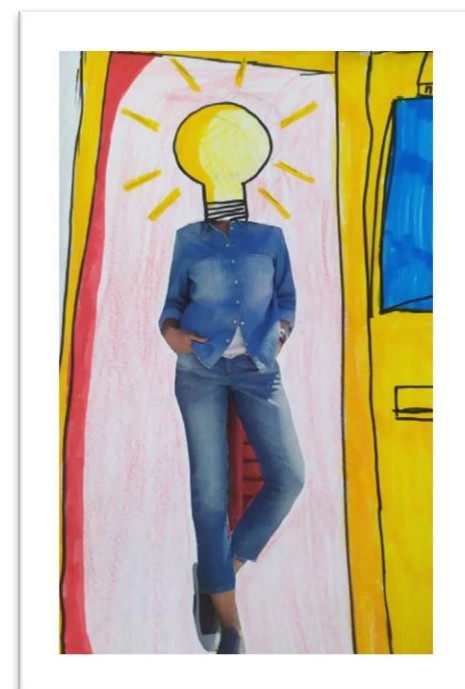
*telefón pri večeri netreba,
venovať sa dáme – potreba!*

*Vhodný dialóg musíš viesť
a pozvať partnerku na tanec.*

*Počítať kroky – raz, dva, tri,
nechať dámu samú sa nepatrí.*

*Etiketa – to je veda,
ak ju nepoznáš, je ti beda!*

Žiaci 9.ročníka (spoločenská výchova)

Vydala: ZŠ s MŠ J. Vojtaššáka Zákamenné .

www.zszakammenne.edupage.org

s finančnou podporou *Goral Group Zákamenné* a *Anton Klimčík s.r.o.*

Jazyková a grafická úprava: Mgr. Oľga Vojtaššáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

www.tlaciarenkubik.sk

marec 2022